

קצר פה כל כך האביב

נדיב ונסער ומכאיב

קצר פה כל כך

האביב

[דויד גרוסמן]

קצר פה כל כך האביב • זוכרים את אבי סייג

זוכרים את אבי סייג

זיכרונות מיותמים
מילים: דידי שחר
לחן: שמעון בוסקילה

זיכרונות מיותמים של ימים מאושרים,
רק נגעת בכוכב שלך וכבר ברגע הוא כבה,
מחשבות מפותלות משאירות רק שאלות
אפלה גדולה אותך עטפה ואין תשובה ואין תרופה.

כל הימים הם רק ימים של חול
וגם לבכות אתה כבר לא יכול
איך עזב בבת אחת החיוך את המבט
ונשאת פה לבד.
והלילות עכשיו לילות מחנק
מעל הכל מתוח עצב דק
מסתובב בכל העיר
לא תמצא ולא תחזיר
את מה שאבד לעד.

והראש כמו טיפש מבקש ומתעקש
משקר לך מתוך שינה ששום דבר לא השתנה,
והדרך עוד פתוחה העולם לטובתך
אבל כשהחלום נגמר שוב לא נשאר מזה דבר.

כל הימים הם רק ימים של חול
וגם לבכות אתה כבר לא יכול
איך עזב בבת אחת החיוך את המבט.
ונשאת פה לבד.
והלילות עכשיו לילות מחנק
מעל הכל מתוח עצב דק
מסתובב בכל העיר
לא תמצא ולא תחזיר
את מה שאבד לעד.

קצר פה כל כך האביב
זוכרים את אבי סייג

קצור פה כל כך האביב

נדיב ונסער ומכאיב

קצור פה כל כך

האביב

[דויד גרוסמן]

זוכרים את אבי סייג

משגב דב, תשפ"ב - 2022

The spring here is so short
Remembering Avi Sayag

עריכה: דבורה סייג ובת-עמי מלניק

צילום תמונת הכריכה: מתן סייג

עריכה לשונית: יצחק ר.
עיצוב ועימוד: אורי קרמן

© כל הזכויות שמורות לדבורה, מתן ועומר סייג

www.toldot.co.il
נדפס בישראל 2022

תוכן העניינים:

7	בעצב ובגעגועים: מדברי המשפחה הקרובה
9	דבורה
13	יהודית גופר - אחותו הבכורה של אבי
14	יוסי ירדן - אחיו הגדול של אבי
16	משה ירדן - אחיו הצעיר של אבי
24	יורם גופר - בעלה של יהודית
25	שי ברקאי - אשתו של מתן
25	שלו ירדן - אחיין של אבי
26	דן ירדן - אחיין של אבי
27	נדב גופר - אחיין של אבי
29	מירב גופר - אחיינית של אבי
31	חברי ילדות
33	שמעון סיגלר
35	חיים שני
37	קורס חובלים - מחזור כ"ה
43	אבי ניסנבוים
45	יצחק חסון
46	יובל פורת
47	ברוך הנדל
50	דוד מושלי
53	חיל הים
56	רפי כהן ואיציק בן-הרבון
58	דני דורון
59	חמי דורון - אשתו של דני
63	קבוצת אמקו ים
68	לילאן - מזכירתו האישית
68	דוד ברודה
70	דוד לוקצקי
75	זיכרונות בתמונות מהאלבום המשפחתי
85	עדים במדים
87	עירית רון וקסלר
89	החברות עם ניצולת השואה - שרה טסלר

93 העמותה למען משרתי המילואים

- 100 אופיר כהן - יו"ר עמותת המילואים
102 סא"ל במיל' נמרוד זיגלמן
104 עֶלָה מִיקְנוֹבְסְקִי
106 משה בוגי יעלון - שר הביטחון, הרמטכ"ל ה-17 של צה"ל
בני גנץ - שר הביטחון, סגן ראש הממשלה,
107 הרמטכ"ל ה-20 של צה"ל
108 אורנה ברביבאי - שרת הכלכלה והתעשייה
איתן כבל - שר, חבר הכנסת
109 ויושב ראש ועדת הכלכלה של הכנסת
שינוי שם העמותה לעמותה למען
110 משרתי המילואים ע"ש אל"מ במיל' אבי סייג ז"ל

113 חברים, שכנים, מכרים - אנשים שאהבוהו

- 115 יורם הופמן
117 הספדה של רוחה תורג'מן
118 הספד של אביעד אטינגר
120 אורה כורזים
121 אבי צרפתי
122 יפה אורי
123 איילת (איה) חייק
123 רויטל ושמשון כרמלי
124 ורד מנור
125 אלי כהן
126 מירב ואורן בן-הרוש
127 דדי שמחי
128 אדי, הרופא המסור

129 אָךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּהוּ

- 131 אכפתיות, התנדבות וגמילות חסדים
132 תהילה חזות - קצינה בחיל הים
134 תודה מאופיר קבליו כפי שנכתבה בעבודת הדוקטורט שלו

135 תעודות הוקרה**143 האסון הכבד שלנו**

- 147 ההספד של מתן - בנם הבכור של אבי ודבורה
148 ההספד של עומר - בנם הצעיר של אבי ודבורה
149 ההספד של דבורה - "בלוז הלוויה"

בדרכו אך בלעדיו 151

- 153 דבורה

בעצב ובגעועים: מדברי המשפחה הקרובה

דבורה

פגשתי את אבי בפעם הראשונה במלחמת המפרץ בינואר 1991. חברה משותפת הכירה בינינו. גרתי בחולון שנחשבה אז כאזור א' (גוש דן) שהייתה נתונה תחת מתקפת טילים ששוגרו מעיראק. אבי גר במשגב דב (אזור ו' הפחות מטרור) ולכן קיבלתי את הצעתו לבוא לביתו. במבט ראשון חשבתי בלבי 'לא מתאים לי... גוי... נמוך ממני'.

הוא גר בבית רווקים קטן במושב, וידעתי מיד שזהו ביתו של איש ביתי, מנטש, איש צנוע, משפחתי וחם. הוא שמר על קשרים משפחתיים עם דודים ודודות, חברים ותיקים וחדשים, מכרים ואפילו עם קולגות מהעבודה. כעבור זמן קצר התאהבתי בו מעל לאוזניים. אדם מדהים, רחב לב, שנון, חכם ונדיב. הייתה לו היכולת להבין מצבים, לראות את האחר, להביט לכל אדם בגובה העיניים, בלי להנמיך את עצמו בפני בעלי שררה ובלי להגביה את עצמו בפני הכפופים לו. היה בו משהו ממגנט, ככל שאנשים הכירו אותו יותר כך רצו יותר להיות בחברתו.

לאחר כשבעה חודשים, לקראת יום הולדתי שחל באוגוסט, הצעתי לו נישואין. הייתי בת 32 והוא ארבע שנים וחצי מבוגר ממני. אמרתי לו שאני רוצה להתחתן, ומהר. אבי קצת נבהל וביקש לחשוב על זה. לאחר שלושה שבועות הודיע לי שמתחתנים.

הזוג הצעיר אבי ודבורה 1991

ב-2.10.1991 התחתנו בחירבת-דוראן, גן אירועים בלב הפרדסים ברחובות. אבי כדרכו דאג לכל פרט ופרט, הוא שכר אוטובוסים לנוחותם של האורחים מהגליל, תקתק את כל האירוע. ידעתי שבחרתי באדם שאפשר לסמוך עליו, איש הגון וטוב. הרגשתי שזכיתי בזיווג מהשמיים.

החתן והכלה, אבי ודבורה, אוקטובר 1991.

מתן נולד ב-1993 ועומר ב-1998, חמש שנים לאחר מכן. ילדתי את עומר בניתוח קיסרי בבית החולים קפלן שברחובות בשעה שאבי הסיע את מתן לבית הספר. כשאבי הגיע לבית החולים הייתי כבר אחרי הלידה. הוא לא כל כך ידע מה לומר, התנצל על האיחור ואמר: "מזל טוב לנו". ושנינו צחקנו. לפעמים היה משתמש במילה ביידיש שלימדתי אותו מבית הוריי.

פעם חטפתי דו"ח חנייה שהגיע אליו. הוא שאל: "את יודעת שקיבלת דו"ח?" לא ידעתי. ואבי אמר: "את בטח לא אשמה, באו פקחים בלילה וסיידו את המדרכה באדום לבן..." היה לו הומור דק ומרומז שתמיד הצחיק אותי.

אבי לא היה חסין מפני היעלבויות אבל לא נתן לקשיים להפיל אותו וידע לברור בין עיקר לטפל. כשנפגעתי ממשהו או ממושהו הוא ידע לקרוא את הרגישויות שלי ולימד אותי לא לבזבז את זמני על דברים בטלים. אם נעלבתי או נפגעתי היה שואל: "למה לך לקחת ללב?! את מי זה מעניין מה מישהו אמר?! זה בטל בשישים. תלמדי מזה ותתקדמי הלאה." היינו צוות טוב.

תפיסת העולם שלו הייתה: חַיָּה את הָרָגֶע, תִּיהֵנָה מִמָּה שֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה עִכְשָׁיו, פֶּרֶגֶן לַעֲצֻמָּךְ: מְלוֹנוֹת, טִיסוֹת, בְּגָדִים, נַעֲלִיִּים, גִּדְגָ'טִים, מְכוֹנִיּוֹת, מְסַעְדוֹת - קָח אֶת הַכִּי טוֹב שֶׁיֵּשׁ. אֵךְ בַּדְּבָר הַעֲנֵק לְזוּלָּת, תֵּרוֹם לְנוֹזְקִים, וְאַל תְּבִזֶּז זְמַן עַל כַּעֲסִים וְהִתְחַשְׁבֻּנוּיֹת. אֲבִי הָיָה אָדָם מְאֹד פֶּרֶקֶטִי, לֹא דֶרֶךְ בְּמִקּוֹם, לֹא קָפָא עַל שְׁמֵרֵיו וַיִּדַּע לְפִשֵּׁט סִיטוּאֲצִיּוֹת. הָיִיתָ לוֹ נִתְיָנָה וְחִמְלָה אֵין סוֹפִית, בְּלִי לַחֲשׁוֹב מָה יוֹצֵא לוֹ מִזֶּה. זֶה הַמּוֹרֶשֶׁת שֶׁל אֲבִי, עַל קֶצֶה הַמְּזֻלָּג.

עִם הַתְּפַשְׁטוֹת מִגַּפַּת הַקּוֹרוֹנָה בֶּאֱרֶץ, בִּמְאָרֶס 2020, אֲבִי תֵרַם מִגּוֹרִים לְצוּוֹתִים רִפּוּאִיִּים בְּבֵתִי חוֹלִים בְּרַחֲבֵי הָאֶרֶץ. הוּא תֵרַם חֲדָרִי כּוֹשֵׁר לִיחִידוֹת צְבָאִיּוֹת, תֵרַם לְאֲנָשִׁים פֶּרֶטִיִּים שְׁנוֹקְקוֹ לַעֲזֹרָה. הַתְּרוּמוֹת בְּרוֹבֵן לֹא הָיוּ מֵאֲמָקוֹ יָם, אֲלֹא מִמֶּנּוּ כֹּאדָם פֶּרֶטִי.

כָּל חַיִּי בְּמִחִיצָתוֹ שֶׁל אֲבִי הִרְגַּשְׁתִּי שֶׁהוּא עוֹטֵף אוֹתִי בְּדֹאגָה אֵין סוֹפִית, מִבֵּין אוֹתִי, מִבְּקֶשׁ לְהַעֲנִיק לִי חַיִּים טוֹבִים, הָיִיתָ בֵּינֵינוּ אֶהְבָּה גְּדוּלָּה וְחִבְרוֹת אִמָּת. לֹא הִגְבַּלְתִּי אוֹתוֹ מֵעוֹלָם, לֹא הִצַּרְתִּי אֶת צַעֲדָיו וּפְרָגְנָתִי לוֹ תְּמִיד. כְּשֶׁאֲבֵא שְׁלִי נִפְטָר ב־2006 זֶה הָיִיתָ אֲבִדָּה עֲנֻקִית בְּשִׁבְלִי. לְמַחֲרַת אֲבִי הָיָה אֲמוֹר לְצֹאֵת עִם מִשְׁלַחַת צֶה"ל לְפּוֹלִין בְּמִסְגֶּרֶת "עֲדִים בְּמִדִּים" וְרָצָה לְהִישָׁאֵר בֶּאֱרֶץ. אֲבִל אֲנִי הִתְעַקַּשְׁתִּי שֶׁיֵּצֵא לְמִסְעָ. בִּיקְשָׁתִי שֶׁלֹּא יִדָּאָג וְהִבְטַחְתִּי לוֹ שֶׁאִסְתַּדֵּר.

יהודית גופר - אחותו הבכורה של אבי

אבי נולד בבית החולים הסקוטי בטבריה ב-10 באפריל 1955, השלישי מבין ארבעת ילדיהם של דוד ואסתר סייג. הורינו עלו ממקנע שבצפון מרוקו בשנת 1949. תחילה הם גרו במחנה עולים בפרדס חנה, משם נדדו לרחובות ומשם לטבריה. כמו עולים רבים אחרים, גם הורינו קיבלו דירת חדר במבנה מאבני בזלת שהוכרו כרכוש נטוש. הקומה התחתונה שימשה למסחר ובקומה העליונה התגוררו כמה משפחות. המטבח והשירותים היו משותפים לכל הדיירים. כעבור זמן קנו הוריי בית בזלת על שפת הכנרת ושם כבר היו להם שני חדרים.

נולדנו בהפרש של שלוש שנים זה מזה, אני נולדתי ב-1949, יוסי ב-1952, לאחריו אבי, ובן הזקונים משה נולד ב-1958. התלוצצנו תמיד שההורים ארגנו את הלידות כך שהבגדים יעברו פעם בשלוש שנים מהגדולים לקטנים.

כשאבי היה בן פחות משנה אימא דאגה מהמפרס (הרווח בראש שבין עצמות הגולגולת של תינוקות לפני שהן מתחברות זו לזו). בהיותה אישה מאמינה, הוסיפה שם נוסף לאבי, ומאז רשום שמו בתעודת הזהות: אבי מאיר סייג. מאיר - על שם רבי מאיר בעל הנס.

יום חורפי אחד, הכנרת סערה ורחובות טבריה הוצפו מים. אבי היה בן ארבע בערך והילד נעלם. ההורים והשכנים רצו לחפש אותו ברחובות. הסיוט של כולם היה שהוא נפל לכנרת. השעות נדמו כנצח, סיוט שאין צורך להכביר עליו מילים. לבסוף אבי נמצא בריא ושלם בקריית שמואל, שכונה צפונית וגבוהה יותר מהבית שלנו. למשפחה זה היה יום טראומטי אבל נדמה לי שאבי כלל לא זכר אותו.

מהדירה שעל שפת הכנרת עברה משפחתנו לדירת שיכון בטבריה עילית, ומשם בשנת 1963 עברנו לנצרת עילית (שנקראת כיום נוף הגליל). אבא קיבל קידום לנהל את סניף הדואר שם. רוב אנשי נצרת עילית היו עולים חדשים כמונו, אך בשונה מהם אבא שלנו ידע עברית. הוא לימד את עצמו על ידי כתיבת מילים עבריות בצרפתית ושינון. גם אימא דיברה עברית היטב. ביניהם הם דיברו בבליל של צרפתית, ערבית ועברית. אבא היה אוטודידקט, הוא אהב לקרוא בעיקר ספרי היסטוריה. בבית היו אנציקלופדיות, כל כתבי צ'רצ'יל, דברי ימי יוון, דברי ימי רומא, מצרים העתיקה, ספרים שעסקו ברייך השלישי ובמלחמת העולם השנייה ועוד ועוד. להורים היה מנוי על ספרי סיפורת ועיון שיצאו לאור בהוצאת עם עובד.

אחרי שמשה גדל והתחיל ללכת לגן, אימא החלה לעבוד בגן של נעמ"ת. אבל עיקר זמנה ותשומת לבו הוקדשו לבית ולמשפחה. היא הייתה מאוד חרוצה: בישלה, ניקתה, כיבסה, דאגה שנהיה לבושים בגדים נקיים ומגוונים. הבית היה תמיד מטופח ומושקע. שני הורינו עבדו קשה.

כשאבי סיים את שירותו הצבאי ועבר לגור במשגב דב, עוד לפני שהוא ודבורה הכירו, הוא הזמין את כל המשפחה לליל הסדר, אבל את האוכל אימא הכינה. אחת השכנות סיפרה שהיא הכינה אוכל מרוקאי טעים ובכמות כזו שהספיקה לכל המושב.

בהיותי בת בכורה ויחידה מצאתי את עצמי לא פעם כממלאת-מקום-אימא. אני לא זוכרת מריבות בין שלושת אחיי הקטנים, למעט מלחמת כריות. לכל אחיי היו המון חברים, הם היו אנרגטיים, נמרצים ונמצאו כל הזמן בפעילות.

יוסי ירדן - אחיו הגדול של אבי

אבי לא היה רוצה לראות פה פנים עצובות, כי הוא התנפל על החיים והם השיבו לו אהבה גדולה. כל יום היה מבחינתו הזדמנות חדשה וסוערת.

אומרים לי שעצוב שאבי נלקח בטרם עת, באמצע העשייה. אבל גם בעוד 20 שנה היינו מוצאים אותו באמצע פרויקט מסעיר. בכל שנה מחייו אבי הצליח לפרנס משפחות רבות ולפזר מעשים טובים אשר אחרים לא מספיקים בשנים רבות. לכן רצינו לספר על אבי; אחרי הכול, יהודית אחותי ואני הכרנו אותו יותר זמן מכל אחד אחר.

בחודשים האחרונים התנגן לי שוב ושוב שירו של אהוד מנור על אחיו הצעיר יהודה, וגם אני ליד מיטתו של אבי המורדם שאלתי: "אבי, האם אתה שומע, האם אתה יודע..."

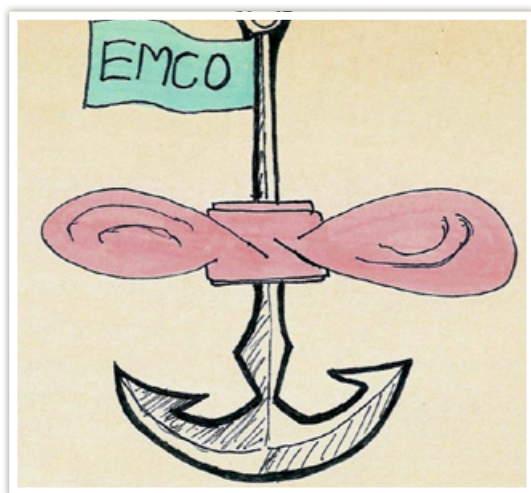
אבי נולד לזוג עולים חדשים, בשנות העשרים לחייהם, על שפת הכנרת. בבית החולים הסקוטי - היום מלון בוטיק. הזיכרון הראשון שלי מאבי: המשפחה, שחייתה בעוני ובצמצום בבית שננטש על ידי ערביי טבריה, מטיילת בשוק המקומי. אבי, בן הארבע, מבחין באופניים לילדים, שלושה גלגלים, בצבעי אדום לבן ודורש שיקנו לו. משנענה בשלילה, הוא בועט, משתולל, ומתיישב על הרצפה. מקץ זמן רב הורינו מתרצים והוא זוכה בכלי הרכב הראשון שלו. אחריו יבואו עוד רבים נוספים!

עוד בילדותו אבי קופץ למי הכנרת העמוקים. נערה אמיצה מצילה אותו ברגע האחרון, וכנגד כל הסיכויים הוא מתאהב בה. בשנת 1963 המשפחה עוברת לנצרת עילית. אבי, מתברר, לא מתעניין בלימודים אבל הופך לציר החברתי של בני גילו. מסעות רגליים ארוכים, מדרך בנוער העובד ולא מעט הזדמנויות עסקיות: מכירת עיתונים ישנים לפי משקל, איסוף נחושת למחזור בתשלום, ועוד.

זיכרון נוסף: לבר המצווה שלי קיבלתי אופניים עם שני גלגלים. אבי מבקש ממני את האופניים ומציע לילדי השכונה סיבוב תמורת תשלום, שנכנס לכיסו כמובן.

בהגיעו לגיל 18, ואחרי הניסיון במי הכנרת, הדרך קצרה לקורס חובלים ולשירות בחיל הים בו הגיע לדרגת אלוף-משנה. השירות בחיל הים והכישורים העסקיים סללו בשבילו את הדרך להקמת אמקו ים. אין סוף שעות אבי השקיע בחשיבה על השם "אמקו" שיתחיל באות א' ונשמע כמו חברת נפט, גם הסמל שאותו עיצב בעצמו עם עיפרון מחודד ואין ספור גרסאות של עוגן וגלים.

הצעתו של אבי ללוגו של אמקו

אין לי מושג מהיכן אבי גייס כספים להקמת אמקו. אבל אני מניח כי השתמש בכוח השכנוע המדהים שלו. למשל, עם סיום קורס החובלים הוא החליט לקנות לעצמו מתנה: מכונית ראשונה. הוא שכנע אותי שזו ההשקעה הטובה ביותר של חסכוניותי כקצין בקבע. כך היה כנראה גם עם המשקיע או המשקיעים של אמקו.

אחרים ידברו על אבי של אמקו, אבי של עמותת המילואים, ואבי של המשמר האזרחי. רציתי לומר לסיום כי אבי אֶתגר אותי ואת סביבתו הקרובה: מעיין שופע של רעיונות עסקיים, ירידה מדהימה לפרטים וזהירות עסקית של אדם מנוסה בן שמונים.

היו לנו הרבה שיחות על לימודים גבוהים, אך אבי תמיד אמר שהוא מעדיף את "האוניברסיטה של החיים". בעיקר אהבתי את אמירותיו שנפתחו במילים: "אני לא מבין כל-כך בנושא זה..." אז ידעתי שעכשיו הזמן לפתוח אוזניים, כעת מגיעה עבודה סמינריונית משובחת שאבי שקד עליה בקפידה. לעתים היה זה בתחום של מבנים יבילים, הובלה והיטס או משאיות קירור. בכולן הכנה ארוכה שהניבה פירות.

שָׁכַב על משכבך בשלום אבי, תמיד הקדמת אותי, אחיך הגדול יותר.

משה ירדן - אחיו הצעיר של אבי

בשנות ילדותנו גרנו ברחוב תבור, בנצרת עילית. את רוב שעות היום העברנו עם חברים במשחקי שכונה תוססים. לאבי, במיוחד, היו הרבה מאוד חברים והוא, ללא ספק, היה הרוח החיה בחבורה.

בהנהגתו הייתה החבורה יוצאת לפעילויות מרתקות, ורק לאחר הפצרות מצד אימנו, ובלי התלהבות רבה, אבי הסכים לצרף אותי לחלק מאותן פעילויות.

אבי אהב מאוד להרכיב ולבנות דגמי מטוסים, בעיקר מטוסים מעץ בלזה שמילאו את חדרי ביתנו.

כשאבי החל לקבל משכורת בצבא קבע הוא עזר לאבא לקנות מכונת וואלס וואיטא נהג לקנות תכשיטים, כדי לשמח אותה.

יהודית

אם מדברים על תכשיטים זה מזכיר לי שאבי מצא יום אחד באזור מפעלי הטקסטיל תכשיטים מפלסטיק שהושלכו שם (דווקא על ידי אביה של חברתי לאחר שהתייאש מהקמת בית מלאכה לתכשיטי פלסטיק). אבי התפעל מהצבעים המרהיבים והביא לי כמה תכשיטים. באחד מהם מצאתי עגיל ממש יפה אבל ללא בן זוג. "אוי, חבל שאין את השני", אמרתי כמעט לעצמי. אבל אבי בכוחות ובמרץ האופייניים לו אמר: "אני אביא לך אותו." מיד טס החוצה, רץ למדרון התלול שם הושלכו התכשיטים, וחפש את בן זוגו של העגיל. אני לא זוכרת אם מצא, אבל אני זוכרת היטב את ההתלהבות והרצון לשמח. זה ליווה אותו גם בבגרותו.

בנעוריו היה אבי פעיל מאוד בקן 'הנוער העובד והלומד'. יום אחד הוא צבע את כל קירות הקן. אין לי מושג מניין השיג צבע ומברשות, והאם גייס צבעים מתנדבים. מגיל צעיר הוא יזם פרויקטים שונים ומשונים. אישיותו בבגרות משקפת את ילדותו. תכונות של חריצות, עצמאות, פעלתנות, יוזמה, סקרנות, התלהבות, אומץ - כל אלה בלטו כבר בילדותו.

משה

כשאבי היה תלמיד בתיכון, נוסף על ההדרכה בתנועת 'הנוער העובד והלומד' הוא הדריך גם בגדנ"ע אוויר ובקלוב התעופה. אף על פי שההיבט החברתי היה חשוב בעיניו יותר ממטלות בית הספר, לקראת בחינות הבגרות הוא נרתם למשימה, ניגש לבחינות ועבר אותן בהצלחה.

אבא שלנו נפטר ב-1995 ואימא בסוף שנת 1999. מדי שנה נהגנו, ארבעת האחים, לעלות יחד לקברם בבית העלמין בנצרת עילית. עם השנים הביקור המשותף בבית העלמין הפך למסורת מאוד מגבשת בין האחים. בלי אבי, הביקור בבית העלמין כבר לא יהיה כפי שהיה.

הורינו האמינו בחינוך מתוך דוגמה אישית, וזכינו לקבל מהם הרבה מאוד חום ואהבה וגב תומך.

לכן, תמיד ריגש אותי מאוד לראות את העוצמות של החום והאהבה שאבי הרעיף על מתן ועומר.

יהודית

המשפחתיות הייתה בשביל ההורים שלנו ערך מרכזי. לא די שהם טיפחו את הקשרים בינינו האחים, אלא שמרו גם על קשרים הדוקים מאוד עם כל ענפי המשפחה הרבים הפזורים בארץ ובחו"ל.

לאחר פטירת ההורים היה זה אבי, כמובן, שקיבל עליו לשמור ולטפח את מורשת ההורים הזאת. על תפקידו המרכזי בשמירת הקשר בינינו האחים לא אכביר מילים, די שאזכיר את סבב הטלפונים הקבוע שבו עודכן ועדכן במה שקורה אצלנו ואצל כל האחיינים, כאילו היה צריך לוודא לעצמו שהכול מתנהל כשורה ושהוא יכול להמשיך לעסוק בענייני היום. תמיד העניק לי תחושה של "את יודעת... אני כאן..", ואני אכן ידעתי, בכל נימי נפשי, שהוא שם בשבילי ובשביל כולנו.

ומעבר לשמירת הקשרים בינינו, האחים, אבי שמר על קשרים הדוקים גם עם המשפחה המורחבת.

מצאתי עצמי, לעיתים קרובות מאוד, נפעמת מהמחשבה מרחיבת הלב, כיצד זה הפך האח השובב שלי, הצעיר ממני בשנים, לדמות מובילה המשגיחה עליי ועל כל המשפחה.

האם ראה הילד שבו, בעיני רוחו, את האם המתמוגגת מבנה המקיים מצוותה?

ואכן...נראה שכך.

אבי הקפיד להגיע לחתונות ולמסיבות בר המצווה המרובות במשפחתנו הענפה. לא אכזב את המשפחות, גם אם נאלץ להגיע לאירוע היישר משדה התעופה, וגם אם היה צריך לקפוץ בין שני אירועים בערב אחד. אבי תמיד ידע לסלוח לנו האחים על כך שלא פעם השתמשנו מהמחויבות המשפחתית, בתירוץ המחויך שהוא, אחינו היקר, מיטיב לייצג אותנו.

אבי יזם ביקורים אצל קרובי משפחה, בני דור ההורים, שזכו לשיבה טובה. חשוב היה לו לשמח אותם ולשמוע מהם סיפורי משפחה. סיפורים שאותם הקפיד לתעד במחברותיו.

בנסיעות המרובות של אבי לחו"ל לא שכח לבקר את בני המשפחה המורחבת שחיו שם, והיה הכתובת לכל בעיה שנתקלו בה בענייניהם בארץ. החל מבירוקרטיה בנושא עלייה, רכישת דירה בארץ, ועד, להבדיל, הבאתה למנוחת עולמים של דודה שומרת מצוות שהביעה משאלה להיקבר דווקא בהר מירון.

אני זוכרת מפגש מרגש במיוחד שבו אבי כינס את כל בני הדודים, כולל אלו שהגיעו במיוחד לאירוע מחו"ל, לערב נוסטלגיה והצדעה לדור ההורים.

כמו בכל תחום, נראה היה שפל מטלה שאבי קיבל עליו רק העצימה בו, כמעין המתגבר, את הנביעה של הכוח והרצון לפעול.

אני תוהה, אחי האהוב, האם אי שם, בתת-המודע שלך, ניצב שעון חול דמיוני שהאיץ בך לפעול כדי להספיק ולהרעיף משפע הטוב שבך?

אבי (יושב) ומשה

אימא עם ילדיה: יהודית, אבי (מימין) ומשה.

הבנים, יוסי (מימין), אבי (משמאל) ומשה,
עם אימא בכנרת.

ארבעה שובבים על מגדל המים. ומי לא אווז בסולם ?! אבי [למעלה].

בבר המצווה של יוסי. מימין לשמאל: אימא אסתר, ידיה מונחות על כתפיו של משה; בת הדודה שוש קוריאט; יוסי (במרכז), אבא דוד, יהודית, ומלפניה אבי. 1965.

פורים בבית משפחת סייג, יהודית, יוסי ואבי (במרכז). 1958. בערך.

אבי (מימין) עם שני אחיו יוסי ומשה (משמאל), נצרת עילית בשנות השישים.

משה (מימין), אבי (שני מימין), וחבריהם בשכונת ילדותם.

אבי (במרכז) וחבריו לאחר זכייה בפרויקט, אולי במסגרת ההדרכה בגדנ"ע אוויר.

אבי (במרכז) עם משלחת של בני נוער מישראל בצעדה בהולנד.

יהודית

יותר מכל דבר אחר בעולם אבי היה מסור למשפחתו. דבורה, מתן ועומר היו האנשים הכי חשובים בחייו.

אבי לא דיבר הרבה על רגשות אבל תמיד כשדיבר על מתן ועומר אפשר היה להבחין בהתרגשות שמציפה אותו. אני יודעת עד כמה רווה נחת מהבנים. צמיחתם לבוגרים ערפיים ונפלאים כמו שהם מילאה אותו אושר.

אני חושבת שכבן למשפחה בעלת אמצעים כלכליים מוגבלים, הידיעה שהצליח להעניק לבנים בסיס כלכלי איתן העניקה לאבי תחושת סיפוק עצומה.

דבורה

יהודית צודקת לגמרי. הילדים היו בשביל אבי קודש הקודשים. אוי לו לאדם שיעז לומר עליהם מילה רעה. בסוף כיתה י"א הגיע מכתב מבית הספר בגבעת ברנר שהמוֹרָה לאזרחות החליט להגיש את עומר לבגרות בציון שלילי. אבי שמע את זה ודרש פגישה מִיִּדִית עם המורה. חשבתי בלבי: 'אוי ויי, המורה לא יודע מה מחכה לו...'

אבי הגיע לפגישה וביקש להבין מהמורה איך למדו הילדים אזרחות? מה לימדו אותם על דמוקרטיה? מה הסבירו להם על זכויות אזרח? האם המחישו להם את הפרדת הרשויות? המורה גמגם. אבי נכנס לפגישה גם עם מנהל בית הספר והציע לארגן נסיעה כיתתית לכנסת כדי ללמוד מקרוב על עבודתה של הרשות המחוקקת. הַפְּלֵא וְפָלֵא, ציון המגן של עומר עלה בעשרים נקודות.

עם זאת אבי לא פינק את הבנים. בחופשות, כשהם רצו לעבוד באמקו ים, הוא צירף אותם לעובדים בשטח במחלקות השונות, כדי שיבינו את הבסיס שעליו נשענת החברה ויתנסו בעבודת כפיים.

יורם גופר – בעלה של יהודית

טוב שהוא זכה לראות אותם בבגרותם, הוא היה גאה בהם וידע שגדלו לתפארת.

כמו כולם, גם אני זוכר את אבי המיטיב. אבי שממש חותר לבוא לעזרה בכל מקום שאתה זקוק לו, ומשך סביבו שקט וביטחון, כמו איזה סלע יציב.

אבל אם אני רוצה להיזכר בימים מיוחדים עם אבי, אז כמובן היו אלו הימים שלפני פתיחת אמקו. מעולם לא ראיתי אותו נרגש ונלהב כמו באותם ימים.

הוא הגיע אלינו, ובהתרגשות גדולה גילה לנו על המפנה הגדול שהוא עומד לחולל בחייו. ממסלול של לימודים וחיפוש הדרך הוא מזנק להרפתקה ענקית של פתיחת חברה חדשה מ-א' עד ת'. הדבר דומה לאדם שעומד תמיד על חוף מבטחים ואז מחליט לבנות ספינה, לצאת איתה לים הסוער ולהפליג למרחקים. בעיניים בורקות סיפר איך הם חשבו על כל פרט בחברה החדשה החל בשטח שבחרו, מנופים שנשכרו, וכלה במילוי הטפסים הדרושים לניהול עסק. נבחר שם לחברה, נבחר סמל, וגויסו העובדים הראשונים.

ביום הפתיחה צעדה אמקו את צעדיה הראשונים בביטחון ומשם רק המריאה והמנוע הבעור שלה היה אבי. הוא הנהיג אותה בבטחה וחיפש תמיד באומץ את החדש והבלתי שגרתי.

משה:

לאורך שנות עבודתי באמקו ים הזדמן לי לעבוד מאוד קרוב לאבי ולראות אותו בתפקידו כמנכ"ל החברה.

לפני הקמת אמקו ים אבי לקח קורסים באוניברסיטה במנהל עסקים, בניהול כוח אדם ובפסיכולוגיה במצבי לחץ. אך יכולות הניהול הבלתי רגילות שלו לא נרכשו באוניברסיטה. יכולות אלו היו חלק בלתי נפרד מאישיותו, מהאופן שבו למד לעומק כל תחום שעסק בו, מורכב וחדש ככל שיהיה, מההקפדה הרבה על הפרטים הכי קטנים, ומהנהיגות לבצע כל דבר עד הסוף.

במסגרת תפקידו בוועדת ההיגוי שבמשרד התחבורה באגף לרשות הספנות כ"מזכיר ועדת ההיגוי בנושא בטיחות מכולות" אבי העביר את הרצאת הפתיחה בקורס בודקי מכולות, כמו גם הרצאות במכון היצוא ובמכון התקנים בנושאים שונים בתחום מומחיותו: ספנות, הובלות ימיות, וכל הקשור לשימוש במכולות ימיות.

שי ברקאי - אשתו של מתן

התפעלתי תמיד מהסקרנות, היסודיות והרצינות של אבי. אפילו כשצפה בערוץ ההיסטוריה היה רושם לעצמו דברים שסקרנו אותו. ביום שישי בבוקר מצאתי אותו יושב תמיד עם עֶרְמַת עיתונים, קופסת טושים ומספריים. מתוך כתבות ומכרזים שמצא החליט על פרויקטים חדשים וקבע תכניות פעולה. כל אחד ממנהלי אמקו וחברים מעמותת המילואים היה מקבל גזיר עיתון בהתאם לתחום אחריותו.

שלו ירדן - אחיין של אבי

אבי היה בשבילי תמיד תחושת בטחון. ידעתי שלא משנה מה יקרה לי או מה יקרה למישהו אחר במשפחה - אבי יהיה שם לעזור. הוא ידע להפעיל את הקשרים הנכונים ולעשות את הפעולות הנכונות כדי לדאוג שתמיד יהיה לנו טוב. הוא ידע להתייחס לכל בעיה של חבר או של בן משפחה בתור הבעיה הכי גדולה שלו ולתת את כל כולו כדי לעזור. הוא היה איש של אנשים. בכל מפגש משפחתי היה שואל אותי על עצמי והופתעתי כל פעם מחדש שזכר את מה שסיפרתי לו בעבר. בן אדם עם 1001 עיסוקים שזוכר הכול עליי, לפעמים לא פחות טוב ממני.

הזיכרון האחרון שלי מאבי היה כשבא אלינו הביתה לבקר, בערך יומיים לפני שנמצא חיובי לקורונה, בזמן אחד הסגרים. יצאתי החוצה לחבק אותו וראיתי שהוא עם מסכה ושומר מרחק, כי היה מאוד אחראי.

בניתי ספסל בחצר והוא ראה, למרות הריחוק, שאני עובד לא טוב. ואבי כמו אבי, שאינו יכול שלא לעזור - בא לעזור לי. קשה לדעת מתי הייתה הפעם האחרונה שאבי עבד בנגרות, אבל אני מניח שחלפו מאז עשרות שנים. הוא ניגש אליי ולא רק מסביר לי איך לעשות, אלא מתיישב בעצמו על קרש עקום עם הג'ינס, חולצת לקוסט, והנעליים היפות שלו, ומתחיל לקדוח בקרש. ואני עומד מנגד ואומר לעצמי: "בואנה, הבן אדם לא יודע להפסיק לעזור. כל הבעיות והעיסוקים בעולם יושבים על ראשו והוא רוצה לעזור לי. יושב על קרש וקודח בעץ."

דן ירדן - אחיין של אבי

מיד אחרי שהשתחררתי מהצבא תהיתי מה יהיה השלב הבא בחיי: לימודים? טיול? או עבודה?

בין השאר התלבטתי האם במקום לעבוד כשכיר כדאי שאקים עסק משלי, אפילו אם מדובר בעסק שיפעל רק כמה שנים. זו תהיה הזדמנות ללמוד ולחוות על בשרי התנסות חדשה, וכך אולי אדע אם זה הכיוון שאליו אפנה בהמשך חיי. במשך כמה שבועות גיבשתי רעיון, חשבתי שהוא מעניין, יצירתי ולא כל כך קונבנציונלי. כזה שגורם לאנשים לתהות איך לא עשו זאת קודם. התחלתי לברר מה עליי לעשות כדי להוציאו לפועל. אפילו נפגשתי עם גורמים מהתחום ומצאתי אדם שהיה מוכן להשקיע בי. מאוד התלהבתי מהנושא.

בין הלבטים והחיפושים פניתי לאבי, איך לא?! האיש שהכי מבין בעסקים מבין כל מי שאני מכיר, ובמקרה הוא גם דוד שלי - אז יצא טוב! התקשרתי לאבי. לא תכננתי להיפגש איתו בזמן הקרוב, כמובן, אחרי הכול עליו לנהל את אמקו ים, את עמותת המילואים, ועוד אלף ואחד דברים שאני בכלל לא יודע עליהם. יש לציין שאפילו קצת התביישתי לבזבז את זמנו עם הרעיונות השטותיים שלי. בכל מקרה, התקשרתי אליו והתשובה שלו הייתה: "בטח! אתה יכול לבוא אלינו מחר?" בעודי בהלם מרמת הזמינות וההיענות המהירה הודעתי לו כמובן שאגיע.

כשישבתי עם אבי השיחה נפתחה בלבביות ובנדיבות לבו הידועה: "למה אתה לא בא לקחת את הטרקטורון שלנו לסיבוב, אתה יודע שאתה תמיד יכול לבוא." כל כך התרגשתי מעניין הטרקטורון עד שהתקשיתי להתרכז בהמשך השיחה, אבל הייתי נחוש וחדור מטרה. סיפרתי לו על הרעיון, אולי קיוויתי שיעזור לי לגזור את דינו. אחרי הכול עם הידע והניסיון שלו הוא בטח ידע להגיד אם זה רעיון משתלם ובר ביצוע.

אבי לא הביע דעה נחרצת באשר לרעיון עצמו, אך יעץ לי מה לעשות כדי להיות מוכן יותר אם אחליט להוציאו לפועל. אבל עצה אחת חשובה שנתן לי נחרתה בזיכרוני וגרמה לי לגזור את הדין בעצמי. "אם אתה באמת מאמין ברעיון שלך אתה לא צריך משקיעים. למה 'להתחתן' עם משקיע?! אם אתה מאמין ברעיון שלך, קח אותו ועשה אותו לבד!"

לאחר השיחה עם אבי הבנתי שאני לא באמת שלם עם הרעיון שלי ולא בטוח בו. לכן רציתי לערב משקיעים. לא הוצאתי את הרעיון לפועל אך השיחה עם אבי נשארה איתי. למדתי ממנו ללכת עם הדברים שאני מאמין בהם, ובעיקר - להבין במה אני מאמין.

לא אשכח את אבי ואת הלב הרחב שלו, שהתבטא אפילו באנקדוטה קטנה שכזו.

נדב גופר - אחיין של אבי

אבי,

אין לי ממש זיכרון ראשון, היית לי 'דוד אבי' מאז שנולדתי. יותר נכון 'דוד בבר'.

שכשהייתי ילד טסנו אליך לא-טור בהרקולס צבאי. זו הייתה הפעם הראשונה שלי במטוס.

אני זוכר שציירת את הלוגו של אמקו על נייר בשבת בבוקר על השולחן של סבא וסבתא
בנצרת, והדפסתי לך במכונת כתיבה את השם על המון מדבקות.

נפגשנו בצבא כשהייתי מ"פ והגעת כמג"ד מילואים לחזק את הגזרה. הבאת לי כובע של השייטת.

כשעבדתי אצלך במחלקת צלילה בחופשים, בין הבחינות באוניברסיטה, ההרפתקאות נספגו
בריח של ים וסולר.

כששיתפת אותי פעולה למבצעי קולנוע וטלוויזיה, כשהסענו אופניים בין מגדלי מכולות
בחיפה לתוכנית ריאליטי, או כשבנינו פיגום לצילום מתוך המים בסרט קולנוע.

כשהאוטו של דנה הלך בכניסה לאשדוד, שלחת תוך דקות רכב לאסוף אותי אליך. ישבנו,
דיברנו, לקחת אותי לאכול איתך בחדר האוכל, ושלחת אותי הביתה עם רכב מהמפעל, עד
שאקנה חדש...

בפגישות המשפחתיות, כשכל פעם שנפגשנו היית "מאפס" אותי על הזכויות החדשות של
אנשי המילואים, ואני ידעתי להגיד לחיילים שלי מה מגיע להם, וגם להשווין בזכות מי זה...

כשעברנו לקיבוץ הורדת כאן מכולה עם מנוף ענקי שבנית במיוחד, כדי לאחסן את כל הדברים
עד שנבנה את הבית.

כשהחזקתי לך את היד בשיבא וסיפרתי לך שדנה שוב בהיריון, פתאום נפתחו לך העיניים,
והבנת והתרגשת. חשבתי שהנה עכשיו אתה יוצא מזה וישתילו ריאות ו...

תמיד היית כל כך נוכח במה שעשית, מתלהב ומתרגש, הכי אחראי ומוסרי בסביבתך. כאילו
לאן שתלך יש סביבך מעגל ענק שכולו באחריותך. עד האופק, היכן שתוכל להבחין בבעיה
שצריך לתקן, או מישהו שצריך עזרה, לכל מקום מגיעה האחריות שלך.

לכל כך הרבה אנשים דאגת, אינספור סיפורים שמענו ממנחמים שבאו ל'שבעה'. מקרים שלא
הכרנו ויש בטח עוד רבים שלא נכיר. לכולם היה המבט הלא מאמין איך זה קרה "דווקא לאיש
כזה חזק"..."ה"אבי" שאתה בעיני אנשים, פשוט לא מסתדר עם תחושת חוסר אונים. איש כזה

חזק, לא בכוח גרידא, זו החסות שפרשת על הסביבה. אנשים הופתעו מהדאגה ומהאכפתיות שלך, תמיד דואג לכולם, מלאך שומר - זה היה הכוח המיוחד שלך. אז עכשיו קיבלת מינוי רשמי, כמו בקלישאות - מסדר כנפיים.

אתה ממשיך להשפיע על האנשים שהיו סביבך, הזיכרונות של מי שאתה נשארם איתנו לנצח, ואתה תמשיך לעשות טוב לעולם דרך התוואי שהמעשים שלך השאירו בנו. כולנו נמשיך לזכור אותך, לפעמים כמו לוליין בלי רשת ביטחון - רק עם מלאך שומר מלמעלה.

פוסט שכתבתי מיד לאחר פטירתו:

יש לי דוד גיבור, תמיד היה לי. כזה שיכול להזיז הרים, כלום לא עוצר אותו. מאפס צמח והקים חברות ומפעלים. בזמן שאחרים מהססים, הוא מזיז אניות ובונה נמלים. כשצריך להילחם הוא נלחם. הוא נלחם כדי לחוקק את חוק המילואים, כי כך צריך. תמיד ישר כמו סרגל, לוקח אחריות ודואג לכולם.

אחד כזה שבתחילת הקורונה פשוט שלח מבנים ומנופים על משאיות לחמישה בתי חולים, כי צריך.

כשחלה בעצמו בקורונה חשבנו שיעבור את זה בשנייה, שיחלים מיד, כי הוא כזה חזק, ועדיין צעיר. גם שם הוא נלחם. שבר את כל השיאים, יותר משלושה חודשים מונשם ונלחם. לא נתפס. לראות בולדוזר אדיר אזוק בצינוריות קטנות במיטה מוקפת מכשירים.

אבי, אני אתגעגע אליך. תמיד היית ותהיה השראה בשבילי. דוד שלי גיבור.

מירב גופר - אחיינית של אבי

אבי...

האבל הכואב על הפרידה ממך לווה בהתכנסות משפחתית חזקה ואוהבת. ואת המשפחה עטפו רבדים של אנשים בהמון סיפורים אישיים מכל תקופות החיים, על העשייה שלך, התרומה והנדיבות...

ואולי בגלל זה, לפעמים, הרגשתי את ההיכרות והחויות שלי איתך מתקצרות ומתגמדות, לרגעים ותמונות...

אותך מתפקע מצחוק עם אימא, יוסי ומשה, על משהו שרק אתם מכירים. כמה התמוגגתי לראות אתכם עם דמעות בעיניים.

את המתנות המוגזמות שקיבלתי בתור ילדה מהנסיעות שלך לחו"ל, הילקוט דובי עם התיק הוורוד ששנים היה האהוב עליי... כרטיס הטיסה לטיול של אחרי הצבא...

היוזמות המשגשגות שלך, כשאני מתפעמת איך אתה מגשים רעיונות... כשבאנו לראות את השטח שעליו תכננת לבנות את הבית. עוד חלום שהגשמת.

גדלנו באווירה שתמיד אם קורה משהו - פונים לאבי. מעין מנטרה כזו מינקות... כשהיינו ילדים וההורים טסו לחו"ל: "אם קורה משהו מיד להתקשר לאבי."

כשגדלתי כבר לא היה צורך להגיד לי, זה הפך לחלק ממני. גם כשלא הייתי צריכה, בכל פנייה או מחשבה כזו מרחיקת לכת של "מה אם..." הרגשתי מוגנת. זה היה פשוט ידע מרגיע כזה. שיש לצדנו תמיד, כל החיים, מישהו כל כך חזק ואוהב. שהרצון שלו לעזור, האהבה, וערך המשפחה מנחים את דרכו...

אני מאחלת מישהו כזה לכל ילד.

עכשיו, בחודשי האבל, נדמה לי שהבנתי שבאופן מסוים אתה המישהו הזה לעשרות רבות מאוד של אנשים. ולעוד כמה אלפים שאפילו לא מודעים לזה.

מדהים כמה אנרגיה וטוב מאיש אחד יכולים לתת תחושת ביטחון עוטפת לכל כך הרבה אנשים. תודה על כל מה שהיית בשבילנו, ועל הדוגמה וההשראה שתמיד תהיה.

אוהבת אותך.

מירב

אבי ואחייניתו מירב בת חמש בערך, 1981.

חברי ילדות

שמעון סיגלר:

אני חבר של אבי מכיתה ג'2 בבית הספר היסודי בנצרת. הייתי עולה חדש מרומניה, לא ידעתי עברית ודי קינאתי בילד אחד שהיה תמיד מוקף בחברים ונראה כמנהיג שלהם. בהתחלה בקושי ראיתי אותו, הכי נמוך בכיתה, לא האצן הכי מהיר, ולא התלמיד הכי טוב, אבל מנהיג. ממגנט, כריזמטי, חייכן, יודע ללכד בין אנשים והוא זה שהכניס אותי בפשטות ובטבעיות לחבורה שלהם.

בכיתה י"א בתיכון 'משה שרת' ישבנו בשני טורים בבחינה בספרות. המורה גלילה, מורה חיילת נחמדה, נכנסה לכיתה וחילקה מבחן במיתולוגיה היוונית, וליתר דיוק באנטיגונה, מחזה מאת סופוקלס. אבי היה תלמיד טוב גם במתמטיקה וגם בספרות. תמיד היה מסודר וחרוץ. אבל לי לא היה מושג מה לכתוב. אני רואה את אבי כותב וכותב ולחשתי לו: "תביא איזה דף". הושטתי יד, לקחתי דף ואבי חיך לעברי והחניק צחוק. כשהמורה החזירה את המבחנים היא מסרה את שלנו אחרונים: "אבי ושמעון" אמרה, "נתתי לכם ציון 90, חלקו אותו ביניכם איך שבא לכם". ואז ברוב חוצפתי לחשתי לאזונו: "אבי, שוב העתקת ממני?" ושנינו התפוצצנו מצחוק. נדיבות לב הייתה לו תמיד כבר מילדותו.

בתיכון למדנו יחד מקצועות טכניים כמו: מכניקה עדינה, תפירה ונגרות. בנינו סירות קטנות מעץ והשטנו אותן בכנרת. היינו יחד גם בתנועת "הנוער העובד". קיץ אחד נפגשנו במקרה בבית הספר הטכני של חיל האוויר. אבי הדריך שם בקורס של גדנ"ע אוויר. לימד נושאי תעופה שונים, בניית טיסנים ודאונים והטסתם. חלומו היה להיות טייס וכשהתגייס לצה"ל עבר את הגיבוש לקורס טיס אך הודח בגלל בעיות שמיעה. אז התנדב לקורס חובלים.

גם בבגרותו אבי נשאר חבר טוב, אדם ישר, בלי פוזה, נדיב, מעשי, יצירתי, בעל שכל ישר והייתה לו יכולת לראות דברים מלמעלה, ממעוף הציפור. עוד לפני שהקים את אמקו ים, בימים שעדיין לא היו מחשבים אישיים, הוא ביקש ממני להכין דגם ובו מאות קוביות עץ שיִדְמו קונטיינרים. על פי הדגם הוא תכנן את כמות הקונטיינרים שיוכל לאחסן במפעל, תכנן את השינוע שלהם, את המחלקות השונות, את מקומם של הכלים הכבדים וכדומה. הדגם נמצא עד היום במשרדי אמקו.

כל כתבה על הפסל שיצרתי (המציג בזמן אמת את מפלס המים בכנרת), הוא גזר מהעיתון ושלח אליי. סיפרו לי שהיה גאה בי והראה לחבריו: "זה הפסל שיצר חבר ילדות שלי".

תמיד הייתה לי הרגשה שאבי היה כמעין שופע של מים טובים. דימיתי כאילו שאת מי הים המלוחים שהביא מחיל הים ומאמקו הוא ידע להתפיל ולהפוך למי השקיה חיים. כאילו אבי השקה, הפריח והצמיח כל מי שהיה בקשר אתו.

בשיחה האחרונה בינינו, עוד לפני שאבי חלה, הוא אמר לי ששמע שיש מחסור במכונות הנשמה ובכוונתו להשקיע ולהביא לארץ מכונות. אז סיפר לי גם על מצוקת המגורים של צוותי הקורונה בבתי החולים ועל מבני המגורים שתרום והעביר להם. איש שכולו נתינה.

אבי חבר שלנו,

כשאלוהים ברא את האדם בצלמו הוא התכוון לשכמותך. אדם בכל רמ"ח איבריו, חכם, יצירתי, צנוע ובעיקר חבר נאמן ללא גבולות. אנו ילדי כיתה ג' 2 נמצאים כאן לידך המומים וכואבים ולא מאמינים.

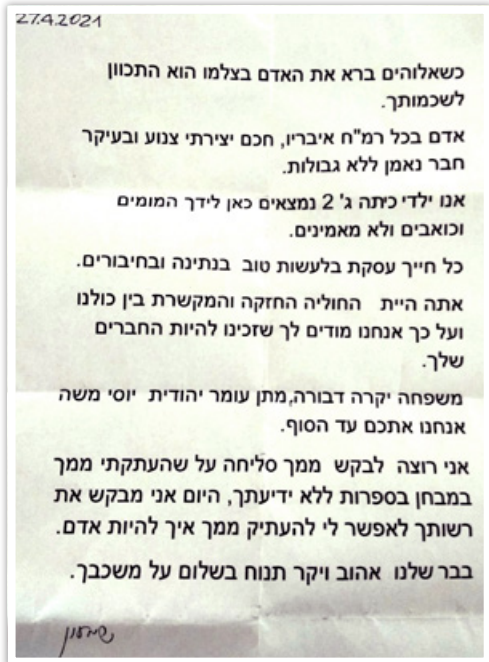
כל חיך עסקת בלעשות טוב בנתינה ובחיבורים.

אתה היית החוליה החזקה והמקשרת בין כולנו ועל כך אנחנו מודים לך שזכינו להיות החברים שלך.

משפחה יקרה, דבורה, מתן ועומר, יהודית, יוסי ומושה, אנחנו אתכם עד הסוף.

אני רוצה לבקש ממך סליחה על שהעתיקתי ממך בספרות ללא ידיעתך, היום אני מבקש את רשותך לאפשר לי להעתיק ממך איך להיות אדם. אבי שלנו אהוב ויקר תנוח בשלום על משכבך.

שמעון

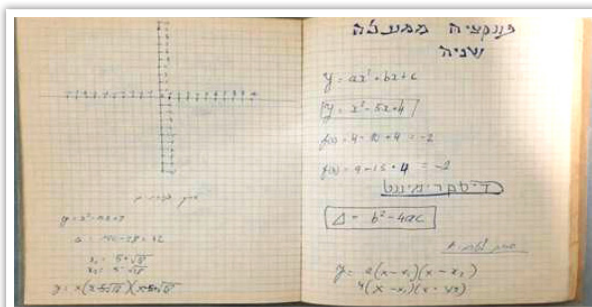

חיים שני:

אבי ואני חברים טובים כבר 60 שנה, גדלנו יחד על הספסל מול הבית ולמדנו יחד בבית הספר התיכון מקיף ע"ל שם 'משה שרת'. אבי הצליח בחיים, התחתן עם דבורה המדהימה, הביא לעולם שני ילדים מוכשרים ומקסימים, מתן ועומר, וכמובן ניהל מערך של מפעלים, עובדים ומכולות של חברת אמקו ים. אבל לכל זה אבי לא היה מצליח להגיע בלעדיי. כשהיינו בכיתה י"ב נחשבתי לתלמיד לא רע בתחום המתמטיקה. יום אחד לפני מבחן מסכם לבגרות, אבי ביקש שאשאיל לו את המחברת שלי כדי שיוכל ללמוד ולהתכונן למבחן. מובן שנעניתי בחיוב. לצערי, לאחר המבחן, כשביקשתי את המחברת בחזרה אבי טען שהחזיר לי אותה. חשבתי שכך היה ואני כנראה שכחתי.

לפני כשלוש שנים קיבלתי הביתה חבילה בדואר רשום. באתי לסוכנות הדואר במושב לקחת את החבילה והופתעתי לראות כי מי שחתום עליה הוא אבי. בתוך החבילה היה מכתב ובו רשום: "חיים, צדקת. המחברת באמת נשארה אצלי."

אבי היקר, מתגעגע ואוהב אותך מאוד.

אבי וחבר מהכיתה

קורס חובלים - מחזור כ"ה

אבי בלשכת הגיוס 1973

אבי בטירונות

בקורס חובלים 1973

בסיום קורס חובלים 1975

אבי ניסנובים

לזכרך, רק כמה מילים...

נפגשנו בקורס חובלים. ואולי, הרבה שנים קודם לכן, נפגשנו בבית החולים הסקוטי בטבריה שם נולדנו.

התחברנו מהר מאוד. בחובלים חלקנו חדר יחד עם צ'יני (אליעזר מרום לימים מפקד חיל הים) ועם ישראל אסא. בתוך הלחץ של הקורס התגלו התכונות שכל כך אפינו אותך (הצמדנו לך את הכינוי - "כריש"). היית קודם כול חבר. אחד שאפשר לסמוך עליו. החבר מהקורס שאתה רוצה שיהיה לצדך.

גם ברגעים הקשים והמאתגרים (והיו לא מעטים כאלו), הצחוק המתגלגל, הפנים המחייכות ובו בזמן הרציניות וההתמקדות במשימה היו סימן ההיכר שלך. לא במקרה התנדבת לערוך את עלון המחזור שלנו - מחזור כ"ה. לא במקרה נשארת במדים ועשית מילואים גם זמן רב אחרי שאנחנו כבר פשטנו אותם. התכונות שלך שהתגלו והתחדדו בקורס, העצימו עם השנים.

כן, הדבר הראשון שעולה לי במחשבה עליך, זו החברות. חברות אמיתית וחזקה שעומדת במבחן הזמן, במרחק הגיאוגרפי ובעומס שהחיים מזמנים לנו. ואתה היית חבר שכזה בשבילי (ולעוד רבים אחרים).

הייתה לך יכולת מרשימה, אינטליגנציה בין-אישית גבוהה מאוד, כך שבכל מקום אספת חברי אמת וקשרת קשרים. נתת לי את ההרגשה שהכול קטן עליך. שאפשר לסמוך עליך, שהכול בא מהלב הענק שלך מבלי לצפות לתמורה. כך בקורס וכך בחיים אחרי.

לא אחת, כשפנו אליי לעזרה ודרכי הייתה חסומה, אתה היית הכתובת עבורי. תמיד נתת הרגשה טובה, תמיד בגובה העיניים, ובעיקר תמיד חזרת עם תוצאה (כאילו רק אני קיים ואין לך עסק לנהל).

ואולי להמחיש, כשהייתי יוצא למילואים, הייתי אומר לרונית: "אם תיתקעי עם הרכב באמצע הלילה, ויורד גשם וצריך להחליף גלגל - תתקשרי לכריש. הוא יבוא בכל שעה ויעזור לך..." לא הייתי צריך לעדכן אותך. היה לי ברור שכן יהיה. אתה היית איש כזה.

התברכתי בחברות איתך. איש מיוחד. ערכי. מתנדב. תורם. צנוע. חכם ואיש עסקים מצליח.

דבורה, מתן ועומר התברכו בך. המשפחה כולה.

תמיד היית גאה במשפחה שיצרת. באחים ובאחות שלטעמך היו מוכשרים וטובים יותר ממך (אמירה מהלב ולא מתוך צניעות מזויפת).

כואב הלב שאתה לא תהיה איתם בשמחות וברגעים אחרים בהמשך הדרך. כואב הלב שהעשייה המדהימה שלך נקטעה בטרם עת.

חושב עליך. מחבק.

אבי סייג, חברי היקר, כתב לי ברכה ליום הולדת ה-60 וגם השתתף בסרטון ברכה.

יצחק חסון

מילים לזכרו של אבי סייג:

**"החיים לא סופרים את הצעדים שצעדת, ולא את מספר
זוגות הנעליים שנעלת... אלא את העקבות שהשארת."**

אבי יקירי - עקבות של ענק

דרך ארוכה צעדנו בשנות חיינו. בחלקה ביחד ובחלקה עם אנשים אחרים. מעולם לא צעדת לבד, תמיד הובלת והיית המצפן, בכיוון ובטווח המסע. בשירות הצבאי החל מקורס חובלים, בסדרות חי"ר, בשהייה בכלי השיט, ובארגון טקס הסיום. במילואים, תוך דאגה לאוכלוסייה, והתקדמות בסולם הדרגות, עד לדרגת אל"מ. ייצוג הנושא במדיה ובכנסת, והישגים מוכחים רבים לטובת אנשי המילואים. בעסקים, תוך בניית אימפריה ממש, מימוש הפוטנציאל העסקי, תוך מחשבה מתמדת לכניסה לתחומים חדשים ויזמות בלתי נגמרת. בחברות, כאשר ידענו, תמיד יש לך זמן עבורנו, ותמיד תחזיר טלפון ולא תפספס שום טיול או מפגש. ובציפור הנפש, משפחתך היקרה, שלשלומם ואושרם תמיד דאגת ושמרת. אבי, לא גבה קומה, אבל ענק, עם עקבות של ענק.

יצחק חסון, חובלים מחזור כ"ה מכונה

יובל פורת

את אבי הכרתי לראשונה במסגרת קורס חובלים מחזור כ"ה. הוא היה בחור חברותי, צנוע שלא מוותר בשום משימה שהוטלה עלינו. המפגש הבא היה בבסיס חיל הים בא-טור, בזירת ים סוף, שם שירת אבי כקצין אחזקה של פלגת הדבורים, ואני צ"ף על אחת מספינות הדבור. באותו בסיס נידח, רחוק מבסיסי האם בזירה (מרכזי הלוגיסטיקה והפיקוד), התבטאה יכולת הארגון והאלתור של אבי - כיצד להתמודד ולפתור את בעיות האחזקה של הספינות בהעדר גישה נוחה למאגר הצידים ולמרכזי הידע.

בשנים שלאחר השחרור כל אחד התמקד בפעילות שבה יכול היה להביא למיטב את יכולותיו: אבי בהקמה וניהול של אמקו ים, חברה מצליחה ומובילה בתחומה, ואני בתעשיית ההייטק. נפגשנו מדי פעם באירועים חברתיים, מפגשים וטיולים, אליו הצטרפה דבורה הצבעונית והתוססת. באירועים אלו זכור לי במיוחד המפגש המרגש לרגל קבלת דרגת אלוף-משנה בחיל הים, כאות הוקרה על מאמציו לאורך השנים ותרומתו לחיילי המילואים בחיל הים בפרט ובצה"ל בכלל.

לימים חליתי בסרטן, עם או בלי קשר לצלילות בקישון במהלך קורס הצלילה במסגרת קורס חובלים. בשלב החלמתי, כשלא יכולתי להמשיך בעבודתי בתחום שבו עסקתי מאז שחרורי מהצבא, אבי לא היסס לרגע והציע לי להצטרף אליו באמקו ים. עוד תזכורת ללבו הרחב ונטייתו לעזור לכל מי שזקוק לעזרה.

בשלב מסוים אבי ביקש שאצטרף לצוות המטפל בבעיות המילואימניקים. בפגישה עם מתנדבי הצוות שאבי גיבש נוכחתי לראות את היקף המשימה, הרצינות והנחישות של אבי והצוות לפתירת בעיות המילואימניקים, למרות הקשיים האין סופיים בזירה הצבאית, הביטחונית והפוליטית. ממש עבודת קודש!

מפגש יוצא דופן היה ההפלגה בספטמבר 2018 בפיקוד חברנו הסקיפר ברוך הנדל. יצאנו שישה חברים להפלגה בת שבוע בין איי יוון המקסימים, כולל סערה גדולה שהגיעה בימים האחרונים להפלגה. כבר ביום היציאה בנתב"ג, בטרמינל 1, שאלתי את אבי כיצד הוא מצליח להתנתק מכל עיסוקיו למשך שבוע, ובתשובה הוא הוציא שני מכשירי טלפון איתם הוא שמר על קשר עם המשפחה והעבודה.

החווייה המשותפת בהפלגה הייתה מדהימה, כאילו לא נפרדנו כלל אחרי קורס החובלים והשירות הצבאי. במהלך ההפלגה, בזמן שעגנו באיים השונים, אני זוכר את אבי תופס פינה ופותר ברצינות והתמדה בעיות שצצו בארץ, כגון שער חשמלי שלא נסגר, עסקה שלא התממשה, ועוד. התעסקות זו לא הפריעה לאבי להיות שותף מלא לפעילויותיה של החבורה העליונה.

עוד אנקדוטה טיפוסית מאותו השבוע: באחד הימים עגנו במעגן באי הידרה ובחוץ התחזקה הרוח והגלים התגברו. יאכטה אחת שעגנה מחוץ לשובר הגלים ועליה חבר'ה צעירים התקשתה בקשירת חבלים לסלעים כדי לייצב את הסירה. אבי לא היסס לרגע וניגש לעזור למרות הגלים וחוסר יציבות הסירה. זו הייתה דרכו: אין מצב שיראה אדם זקוק לעזרה, גם אם הוא זר, ולא יושיט לו יד מסייעת. יהי זכרו ברוך!

ברוך הנדל

קשה לי לכתוב בלשון עבר על אבי ולכן אמשיך לכתוב בלשון הווה. אספר על מספר אירועים שחוויתי עמו ודרכם ניתן להכיר את האיש הגדול והענק הזה.

לראשונה פגשתי את אבי בקורס חובלים. תפקיד של חניך תורן מילאנו לפי תור, אלא שאבי לקח את התפקיד ברצינות יתרה, לפעמים אפילו יותר מהמפקדים שלנו. לא ממש הבנתי לטובת מי הוא - האם הוא בצד שלנו החניכים, או בצד של המפקדים... האמת, פחדתי ממנו יותר מאשר מהמפקדים. זה בא ללמד אותנו שכשאבי מבצע משהו זה נעשה בשיא הרצינות ובאופן הטוב ביותר.

מעולם לא הבנתי איך לאיש הזה שמנהל אימפריה, עסוק בעמותת המילואים, מתנדב במשמר האזרחי, מעביר ילדים את הכביש בבוקר, ועושה עוד ועוד - יש תמיד זמן לעזור ולהקשיב לך.

אז הנה דוגמה לניהול הזמן של אבי: באתי עם חבר לקנות קונטיינר. אבי לקח אותנו לסיבוב במפעל והזמין אותנו לארוחת צהריים. בשלב מסוים אמרנו לו שאנחנו חייבים ללכת ושאלנו מה עם הקונטיינר? אבי ענה: "אה הקונטיינר? אני אישית לא מוכר קונטיינרים. יש מישהו שאני משלם לו למכור קונטיינרים, תפנו אליו."

כשאבי שמע על ההתנדבות שלי ב"עמותת אתגרים", עמותה שעוסקת בספורט עם אנשים בעלי צרכים מיוחדים ואני מתנדב בתחום השיט, הוא הציע מיד לארח את הקבוצה במפעל. והאיש הזה, עם הלב הכי רחב בעולם, אירח אותנו, התלווה אלינו ליום שלם כולל ביקור בנמל אשדוד וארוחת צהריים ומה לא. יצא מגדרו כדי לשמח אנשים אלה ולגרום להם הנאה.

אבי נהג להזמין אותי להצטרף אליו לכנסת במסגרת היותו יו"ר עמותת המילואים. אין חבר כנסת או שר שלא עצר לדבר עם אבי, לחבק אותו ולחלוק לו שבחים. התלוויתי אליו לוועדות הכנסת וכשאבי דיבר כולם הקשיבו לו בהערצה. הכול היה מתועד אצלו והוא זכר כל מה שנאמר בעבר. ייאמר לזכותו שהמילואימניקים חייבים לו המון על פועלו למענם ולמען זכויותיהם.

אבי מארח באמקו חברים בעלי צרכים מיוחדים מעמותת "אתגרים".

מימין לשמאל: איציק חסון, אבי סייג ז"ל, יובל פורת, נוני ארנן אורי ז"ל ועזרא מזרחי.
חברים מקורס חובלים בשיט באיי יוון, 2018.

כשיצאנו לשיט בין איי יוון יחד עם כמה חברים מהקורס, גילינו שבישול לא היה הצד החזק שלנו, אבל הוא ידע מצוין לקלף ולחתוך ירקות לסלט. קראנו לו האוליגרך אבל אבי עם הצניעות שלו היה רחוק מלהיות כזה.

במפרץ הסרוני שבדרום יוון

באחד האיים נתקלנו ביאכטה של ישראלים שנסחפה לסלעים. אף על פי שלא נשקפה סכנה לאנשים אלא רק לסירה, אבי קפץ מיד על הסלעים להציל את היאכטה והוא בעצמו נכנס למצב סכנה. קראתי לו לחזור אבל הוא צעק בחזרה: "על הסירה אתה המפקד, על החוף אני עושה מה שאני רוצה!" לך תתמודד עם אמירה כזו.

כשהגענו לאתונה ירד גשם זלעפות. היינו חייבים לצאת כדי לתפוס מונית. לפתע אבי נעלם וחזר עם שש מטריות. זה אבי.

אני יודע שאבי עזר ותמך בהרבה אנשים, על רובם לא נדע כי עשה זאת במתן בסתר.

אבי היקר תישאר איתנו ובלבנו לעד, איש יקר ואהוב.

אבי וברוך הנדל

דוד מושלי

נפגשנו לראשונה בקורס חובלים בתחילת 1974. בשלבים הראשונים תורגלו כל המגמות יחד, וכך יצא שהייתי עם אבי באותה מחלקה ב"סדרת פיקוד" באזור אליקים שברמות מנשה. בסיום הסדרה נדרשנו למסע מסכם תחרותי שאורכו עשרות קילומטרים, בפיקוד עצמאי, מאליקים ועד לבה"ד חיל הים בחיפה. אבי מונה למפקד המחלקה ואני לסגנו. חורף גשום, קר ועגמומי, יצאנו לדרך עם אמצעים מוגבלים, בלשון המעטה, מותשים פיזית ונפשית בתום סדרה מפרכת, קשה ומאתגרת.

כעבור שש-עשרה שעות מתישות הגענו ראשונים לבה"ד לאחר אינספור קשיים ותקלות. הדרך שבה אבי הנהיג את המחלקה נחרתה בזיכרוני. ההתמדה, גישתו הערפית ששילבה חברות ופיקוד נעשו בעיניי דוגמה ומופת לדמותו של מנהיג. היו חברים שהתייאשו, קרסו, סירבו להמשיך, האטו את הקצב. מאה פעמים רציתי לצרוח עליהם שיתגברו ויתעשתו וימשיכו לצעוד. אבי לעומתי, בסבלנות אין קץ, היה רוכן אליהם ובקול שקט מדרבן ומשכנע אותם להמשיך במסע.

במהלך פיקוד על הפלוגה הקיסרית "מרחק שלמה" ע"א-לר"ק, אופ"ק
טא"ר, ג'יבשתי ע"י מט"א-אלר (מט"א-מכש שיהא אצלי) ע"הית
מלר"ה מצבון ע"מכר"י "זאב"י, שבמספר ס"א"ר.
היום היה סופר, גלם קצבים וגלגלים - כבדא ונחש השנה באזור.
חלפתי ע"י המלר"ה שהתגלעתי כ"אבל"ה קולנוצית אע"ה 2 בלוח
צפוני, בצדכך ע"ליבול"י שבצדכך המאצוק. שתי הנשים היו
קחוצים מתקדמים מאל"ב ע"היונן. נבהאנן ממכנה ה"אבל"ה": סורת
ע"י ישנה, המשמשת ע"תעלות אנהיות ע"לא כל אמצעי נ"א"ל סביר.
קשיחה קצבית, התקד ע"י שהם מ"נו"א"י" ע"י מפה כע"ית
אשכנזים, הסתמכו על מפקד אחרי ספינות אחרות.
נאלצתי את הסופר א"י הוא מוצע ע"ה שיהא עושה אלא הוא מתי
את קש"י גני"א"ל אהצק, אבתאדה הוא השיב שהוא היום ככה
מהעצ, מזה את כ"ה היום התיבן ויש לו נסיון רב.
נפצנו ע"צכנו אכשהננו ע"ת סרה ע"סמס אל-לר, מייז הוצע
נאני תכנס "מייזית" מתק החרה הכרה בלר"ה שיקרה ע"הם משה
נאן קצר אחרי אחרת הערה, הוצענו ע"מח"ע ע"קקת תישבות
מ"תצפית" כס-כעסה ע"י יב"י "קק"ת אצמ"ר" מצבון מזה
א"י שימש א"ב כסנן מפקד הקיסר אומיז הוצע ע"י שהוא
מצב"ר א"י ע"שכרה אהערה את הכיוון ע"הביא כלפא מהחלוצה
המייזית 88. תוק בקות התאכזנו, הכפא היום אוצאנו
אל היום הסופר. ע"י תהזה, התקדתי כ"כ שיכולתי אהצנו ס"י.
כ"ה תהליך ההנלצה נעשה בחושק מוחל, ע"י ג"י טינ"אן ק"ה
י"י כשהחלוק הסופר מוכנים את הצבור וסירת הגא"י, מתנפצק
ע"הג"י המרוסק ע"י ה"אבל"ה.
ע"מח"ע ע"יין שאלו הוצע מייזית, שהוא יורז ע"י צלות הס"י.
בחיבור נכס, ע"נאח מצב היום, תינח אהליק, תוק שהם בל"הם 36
ע"שכ מצמחיתם מ"ע אנשי הצלות א"י בנאשק א"ת שתי הנשים
תחילה אהמטק את שני הגברים.
הבאנו אחרת ברואים אשומים ע"סמס ב"א-לר תוק שבהכפא
צלות המרכבה אהגות בג"ס מ"כ"יין בהם חמסות.
א"י נח"ז את תהליך ההנלצה באל"ר, בתושייה בשק"י כ"ה
נהסיקרה בהצמחה. נקצת הציון הייתה התושייה ע"ה א"י במצאת
הצדק ע"הע"ת את שתי הנשים, שהיו מכלצות אמותשות, בחוצ"י
היון מתקדמים, מסיבת הגא"י ע"סכ"יין הצב"ר ^{הגא"י} קיסר סמ"א"ל,
נחשק מוחל, אק"ר 56.

אבי,

מעל לכול - הכי חבר בעולם. מנהיג. מנטור. ציר מרכזי בכל פעילות. נתינה אינסופית.
כשקראתי את הספר "מנהל ברגע" - חשבתי על אבי. כשפניתי אליו היה מקדיש לי
מזמנו, גם אם היה זה באמצע יום עבודה, גם אם היה זה בלי התראה, ונותן לי להרגיש
שרק אני קיים עבורו בעולם.

אין מילים לתאר את העצב על לכתו של חבר בעל שיעור קומה כמו אבי.

חיל הים

אבי שירת בחיל הים חמש שנים בשירות סדיר. הוא השתחרר בדרגת סרן והמשיך לשרת עוד שנים רבות במילואים. במלחמת יום כיפור היה בסדיר; במלחמת לבנון הראשונה, במלחמת המפרץ, בלבנון השנייה, ובעופרת יצוקה - שירת במילואים. במהלך שירותו עלה בסולם הדרגות ובתפקידו האחרון כשהוא אלוף-משנה, מונה לקצין המילואים הראשי של חיל הים.

הרמטכ"ל משה [בוגי] יעלון מעניק דרגת אל"מ לאבי סייג, 22.4.2004
[התמונות באדיבות ארכיון צה"ל ומערכת הביטחון, צלם: היו גורדון].

רפי כהן ואיציק בן-הרבון

אבי,

שירתנו איתך בחיל הים ליווינו אותך ברווקותך. ביקשו מאיתנו לכתוב כחצי עמוד. אנציקלופדיה לא תספיק כמה שאפשר לכתוב על מעלותיך. קשה לנו להיות בנאליים ולהגיד: "פשוט סמכנו עליך."

איציק:

אבי היקר, קצר הדף מלהכיל את מי שהיית בשבילנו ובשביל כולם. אדם מיוחד במינו, אהוב ומעורר השראה. היית לנו חבר, אוזן קשבת ואיש שיחה. מתנדב לכל משימה. שירתת את עם המילואימניקים באהבה גדולה, קצין מילואים ראשי ח"י. לא נשכח אותך. ת.נ.צ.ב.ה.

רפי:

ביקשתי ממך להתנדב לבילוש משטרת רמלה. הגעת לילה בשבוע ותרמת מזמנך. (ברור שהמשכת בכך שנים גם אחרי שעזבתי ועברתי תפקיד). ביקשתי ממך לסייע בארגון ביקורים באשדוד לצוות הבילוש והחקירות של תחנת המשטרה בנתב"ג. הכנת מצגות, פגישות בנמל, פגישות בחיל הים ומזכרות לכל המשתתפים. כאילו רק חיקית שנבקש... אפשר להוסיף, להוסיף ולהוסיף...

אבי
שייחתי. איתך חיל הים ליווינו אותך ברווקותך.
היית לנו חבר, אוזן קשבת ואיש שיחה. מתנדב לכל משימה.
המילואימניקים באהבה גדולה, קצין מילואים ראשי ח"י. לא נשכח אותך. ת.נ.צ.ב.ה.

רפי:
ביקשתי ממך להתנדב לבילוש משטרת רמלה. הגעת לילה בשבוע ותרמת מזמנך. (ברור שהמשכת בכך שנים גם אחרי שעזבתי ועברתי תפקיד). ביקשתי ממך לסייע בארגון ביקורים באשדוד לצוות הבילוש והחקירות של תחנת המשטרה בנתב"ג. הכנת מצגות, פגישות בנמל, פגישות בחיל הים ומזכרות לכל המשתתפים. כאילו רק חיקית שנבקש... אפשר להוסיף, להוסיף ולהוסיף...

המסיבות בדירות הרווקים שלך, שיחות ארוכות, ניתוחים של מצב המדינה, אהבת האדם שלך - יישארו לנו לנצח. היית לנו כאח צעיר.

בתקופת שירותנו בא-טור* עסקנו לא פעם בפעילות שקשה להגדירה חוקית ואינני ממליץ עליה כלל. להגנתנו נאמר שהיו אלה ימים של משובת נעורים בשילוב שירות בבסיס צבאי מרוחק ומקסים.

למשל פעם התגנבנו לבסיס של "הירוקים", העלמנו יחד סירה מצרית שנתפסה על ידם, והעברנו אותה מסיני לצפון. אינני יודע אם היא הביאה בסופו של דבר תועלת לחיל הים... פעם אחרת פיזרנו חביות דלק כדי לסייע לטייסי הליקופטרים לנווט ולטייל בוואדיות באזור א-טור.

*א-טור שוכנת בדרום-מערב סיני, לחופו של מפרץ סואץ. לאחר מלחמת יום הכיפורים הוקם במקום בסיס של חיל הים הישראלי שכונה "דולפין" (על שם הצוללת אח"י דולפין). הבסיס כלל תחנת מכ"ם ומעגן של ספינות דבור.

דני דורון

אבי היקר שלנו,

בלעדיך זה בלתי נתפס. הדבר הראשון שעלה בבוקר הנורא הזה היה שירו של יורם טהרלב, שיר שמסמל את החברות הכל כך משמעותית שלנו לאורך שנים. "היה לי חבר היה לי אח..." כך בדיוק אני מרגיש.

היית לי חבר, היית לי אח, תמיד הוֹשָׁטָה לי יד בעת צרה, אני אחיך, אל תשכח!

כך בפנים עמוק צרובה אצלי דמותך, תמיד היית שם בשבילי ובשביל כל אחד מהחברים, מהעובדים, מאנשי המילואים ועוד ועוד מעגלים של אנשים, אפילו כאלה שלא הכרת - תמיד הוֹשָׁטָה יד.

והנה: במקום שאליו אני הולך, היית אתה כבר לפניי, השארת שביל, השארת עץ, השארת אבן לרגליי...

הִטְבַּעְתָּ חותם. אתה משאיר אחריך כל כך הרבה, במעגלים רבים וברמות שונות. ברמה האישית, המשפחה המופלאה שגידלת יחד עם דבורה והבאתם את מתן ועומר - ילדים לתפארת.

ברמה הלאומית, חוק המילואים והעמותה שכה אהבת.

ברמה הבינלאומית, אמקו ים, מפעל לתפארת שהקמתו במו ידיך והפכת לקבוצה חובקת עולם.

ואתה לנו אבי - חבר יקר ואהוב, יחד צברנו כל כך הרבה חוויות משותפות. וכאילו בדרך פלא בימים האחרונים התחילו לקפוץ לנו תמונות מהנסיעה המשפחתית המשותפת שלנו, תמונות שמדגישות שוב ושוב את גודל האובדן.

היו לי המון שעות, ימים, חודשים ושנים עם אבי ואין סוף לסיפורים, אבל המשמעותית מכולן הייתה הפגישה הראשונה שלי איתו בשנת 1983, שהטביעה את חותמה על המשך שירותי ובכלל. היינו שני קצינים צעירים שאך זה סיימו קורס קצינים ושובצו לבסיס אשדוד. אבי, שהיה אז במילואים, קיבל את פנינו. הוא מילא תפקיד שבדרך כלל לא עושים אנשי מילואים, אבל אבי זה אבי, קראו לו לדגל (עמי איילון) והוא הגיע!

אנחנו, הקצינים הצעירים, חשבנו שנלמד במשך שבוע - שבועיים את הזירה, אז יאללה למשמרות וכמובן כל יום בבית! אבל אבי כמו אבי לא פועל כמו כולם, וכלל לא מעניין אותו איך הכינו קצינים לתפקיד בעבר! הוא קרא לנו והודיע שאנחנו עוברים מתחנת מכ"ם אחת

לשנייה (היו אז שבע תחנות כולל יוניות). בכל אחת ישנים לילה ומגישים לו בסוף סיכומים בכתב על כל מקום. רק אחרי זה נתחיל את ההתמחות.

סך הקללות שלהן זכה אבי משנינו במשך שבעת הימים הבאים הייתה עצומה! (אף על פי שמאוד נהנינו מהחוויה). הוא "קולל" גם על ידי שלושת הקצינים שהיו כבר בתפקיד, הם "טחנו" משמרות בלי סוף! ומאחר שההסמכה שלנו הוארכה גם הם לא ראו בית. אבל אבי כמו אבי לא ויתר על הדרך שלו.

את הראייה שלו, את צדקת דרכו, ואת הידיעה עד כמה זה היה נכון וחשוב, הבנו רק לאחר כמה משמרות. אנחנו היינו בקיאים בשטח ואילו האחרים - לא. בזכותו נכנסנו לתפקיד ללא תקלות, בצורה חלקה לגמרי. מאז לא נפרדו דרכינו עד לרגע הנורא מכול.

לאורך כל השנים ליוותה אותי דרך החשיבה של אבי. שמחתי לקבל ממנו עצה בכל נושא. אין לי ספק שנמשיך להיות בקשר בצורות אחרות ותמיד אדמיין מה אתה היית אומר, איך אתה היית נוהג...

אבי - אני יכול להבטיח לך שאשתדל תמיד להושיט יד לדבורה ולבנים. אני בטוח שאתה שם למעלה תדע לכוון ולשמור על דבורה, מתן ועומר אהובי חיך.

שלום לך אח גדול ויקר.

אני אוהב אותך אבי בכל ליבי - היית לי חבר, היית לי אח, היית האיש החכם שאיתו מתייעצים, היית המודל להצלחה ולעשייה. היית לי מגדלור.

חמי דורון - אשתו של דני

אבי,

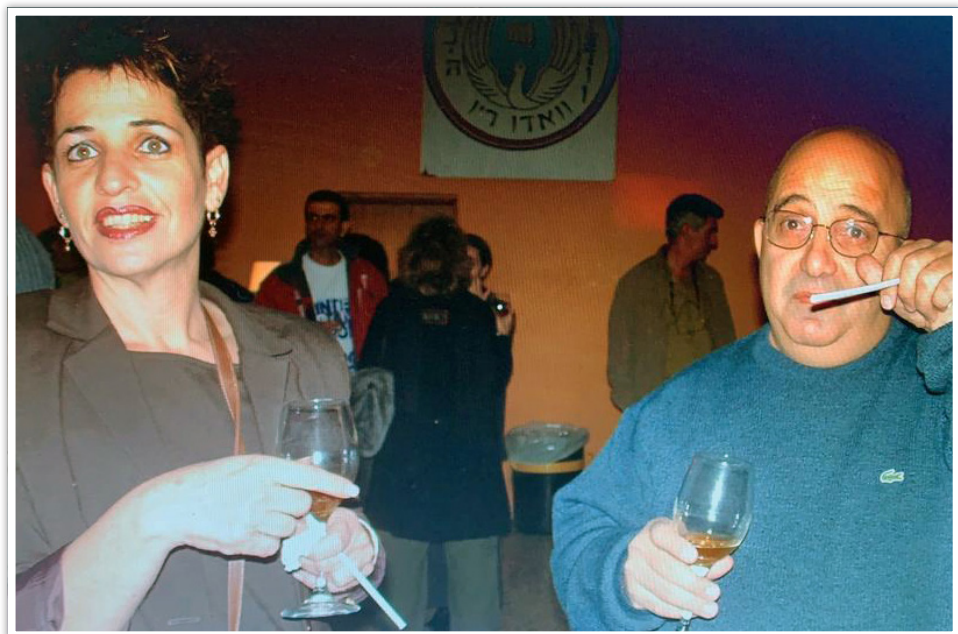
דבורה ביקשה שאגיד כמה מילים, שאספר חוויות ומיד אמרתי "כן בטח ברור". אז חשבתי לעצמי - מה עשית לעצמך?! למה מיד לומר "כן בטח ברור". מצד אחד, מה לך ולזיכרון?! את הרי שוכחת כל דבר אחרי שנייה. אבל מצד שני, כשדבורה מבקשת, אז לא ממש כדאי לסרב. ומצד שלישי, גם לא כדאי לשבת בפה שלה - אלוהים ישמור! ומצד רביעי, היא, בניגוד אליי, תמיד זוכרת וזוכרת לפרטי פרטים - אז מה אני צריכה את זה?! למה להסתבך?! ומצד חמישי, משום שהזיכרון שלי הצטמצם ואני נשענת בעיקר על הסיפורים שדבורה מזכירה והרי היא מספרת הסיפורים הטובה ביותר, אז מי אני שאתחרה בה?!

מצד שיש, אחרי שגמרתי לשקול את כל הצדדים, בחרתי לדבר דווקא על תחושות. התחושות שנצרכו לי בגוף ובתודעה מהחברות בינינו שהן הדבר המשמעותי ביותר עבורי. אנסה לתאר את החוויה.

אני תמיד אומרת שאבי הוא הקהל הכי טוב שיש לי, הוא צחק מכל שטות וכל שטיק שלי, מדברים שבנייתי כבר היו מגלגלים עיניים במיאוס הוא היה צוחק במלוא גרון. וגם כשניסה להחניק את הצחוק, שכשלעצמו זה עוד יותר מצחיק, ותוך כדי ניסה להסביר מה זה מזכיר לו ולמה זה מצחיק, ואז נשמעים הצחקוקים החנוקים ושברי הדברים שהוא מתאר תוך כדי המאמץ להסדיר את הנשימה.

בקיצור אבי לזה אני הכי מתגעגעת, לשמוע את הצחוק שלך, להיות בחופש לומר את השטויות שלי ולעשות את השטיקים שלי ולקבל פידבק מדי שמדביק את כולם.

וככה יצא שאבי, איש העסקים הגדול, זה שמתרועע עם שועי עולם, זה שנושא ונותן בבית המחוקקים, זה ששמו פותח כל כך הרבה דלתות - הוא הוא ולא אחר מדרבן הצחוק או מעורר הצחוק הטוב ביותר שיושב בקהל שלי. ואני בחופש להיות מי שאני. ולזה אני הכי מתגעגעת, לאותם רגעים במחיצתך כשמשפחותינו סביב נהנות מהאינטראקציה הזאת. זה מילא אותנו חדווה ואושר, זה העלה חיוך על פנינו וצחוק בליבנו.

אבי ודבורה חוגגים ביום הולדתו ה-40 של דני דורון

אני חוזרת לזיכרון הראשון שלי מאבי.

כשדני ואני היינו חברים, דבורה, את עדיין לא היית בתמונה! דני לקח אותי לאבי שגר בזמנו ברמת גן, אולי כדי לקבל אישור שזה בסדר להיות עם אחת כמוני. אני לא יודעת מה אבי חשב עליי אבל אני חשבתי שהוא איש שיש לו מה לומר בשקט ובנועם ושיש לו צחוק מתגלגל ועיניים טובות.

ואז החלה תקופת הטיולים במשעולים עם תרמיל על שכם. ברינה ובצהלה צעדנו בשבילי ישראל וצחקנו כל הזמן. כמה כיף לצחוק! זמן לא רב לאחר מכן אבי עבר למשגב דב ואחר כך הכיר את דבורה ומכאן זה כבר לא מצחיק. סתם... (יואו יואו מה מחכה לי...)

עכשיו אני רוצה לומר לך דבורה תודה, תודה על החברות בינינו, תודה על הליווי הצמוד בימים הקשים שלי, תודה גדולה על הדאגה לילדים שלנו, על אינסוף רולדות בשר ששלחת לבנים, על הנסיעות המשותפות, על ההומור הטוב שתמיד מחבר ומפשיר גם לבבות קפואים. וכשאבי אמר בהומור שאין לו מושג מה מצא בכך, אז אני פה להזכיר את זה.

אני אוהבת אתכם דבורה ואבי.

אני רוצה לסיים במין סימן מוסכם שהיה בינינו לקראת סיום כל מפגש: להציע כוס תה בנימוס ולהוסיף מיד את הכוונה האמיתית מאחורי ההצעה... "תשתו תה לפני שתלכו?"

קבוצת אמקו ים

קבוצת אמקו

קבוצת אמקו - המקצועיות שלנו היא העוגן שלך

קבוצת אמקו ים נוסדה בשנת 1983 ומעסיקה כיום כשלוש מאות עובדים. לחברה שני מפעלים, בחיפה ובאשדוד. אבי שימש בעליה של החברה ומנכ"ל מיומה הראשון. בתחילת הדרך היה מתקן בעצמו מכולות, מרתך, מראיין עובדים, משכנע פקידי בנק לתת לו מימון וכל הזמן מחפש תחומים נוספים להתפתח בהם.

היום עוסקת החברה במתן שירותי מסוף, שירותי נמל ושירותים לחברות תעופה, במגוון תחומים ובשלושה מרחבים: ים, אוויר ויבשה. פעילות החברה כוללת: שירותים כלליים בנמל, טיפול ואחזקה של מכולות ואניות, מנייה ורישום טובין מיובאים, לוגיסטיקה ותובלה, מסוף מטענים חופשי, סחר בינלאומי במכולות, ייצור מבנים ניידים ממכולות כמו: מחסנים, מגורים וחדרי קירור, ועוד. חברת הבת אמקו-אייר עוסקת בתיקון ובתחזוקה של ציוד לשינוע אווירי.

עם לקוחות החברה נמנים: משרדי ממשלה, רשויות מקומיות, משטרת ישראל, שירותי בתי הסוהר, נמלי אשדוד, חיפה ואילת, חברות הייטק, בתי חולים, חברות תעופה, האו"ם, חברות ספנות מובילות, לקוחות פרטיים, ועוד.

אבי בעבודה

השקת כוסית לראש השנה באירוע חגיגי עם עובדי אמקו ים סניף אשדוד

טיול מנהלים של קבוצת אמקו ים. יושבים: מומי וגדי. עומדים (מימין לשמאל): קלוד, ליליאן, דוד, רונית, אברהם ואבי (ראשון משמאל). קפריסין 1998.

חלוקת תעודת הערכה ליפרח יגאל ולעובדים מצטיינים נוספים

לילאן - מזכירתו האישית

הייתי מזכירתו האישית של אבי שנים רבות.

קשה לתאר את החלל שנוצר בחיי ובחיי אמו בלל. העצב על פטירתו כל כך גדול וכואב שאני מתקשה להסתגל ולהשלים איתו.

כשאנשים מחמיאים לי על היכולת לבקש בקשות ולמצוא דרך ללבם של אנשים שונים אני נבוכה. כי אם להודות באמת, היה לי מורה מעולה. למדתי מאבי בתחומים רבים כל כך, אחד מהם היה לשכנע אנשים, רמי מעלה ככל שיהיו, להתגייס למען מטרות צודקות וחשובות.

דוד ברודה

אבי,

אני עבדך הנאמן, מנהל בחברת אמו ים משנת 1983 ועד היום, עומד כאן היום המום וכואב ולא מאמין שנכנעת למחלה הארורה הזו. אתה, שתמיד התעקשת ואמרת: "אין דבר כזה אי אפשר", אתה, ששמרת עלינו ועל עצמך, דרשת שנעטה מסכות ושלא ניפגש עם זרים, אתה, שאמרת תמיד שהעבודה זה זמן שאול ויש לנצל את המקסימום בפרק הזמן הזה, מפני שאף פעם אינך יודע מתי זה ייגמר...

אבי - לא היה תחום שרצית להביא לחברה ולא הצלחת. בעזרת ההתעקשות שלך, ההקפדה וההתמקצעות בכל תחום שהחברה עסקה, הבאת את אמו ים להיות שם דבר בתחום הספנות. כל מי שעבד עם אמו ים ידע שיקבל שירות מצוין, שהעבודה תתבצע על הצד הטוב ביותר, ושיש על מי לסמוך. כי זאת הייתה ההנחיה שלך. חזרת ואמרת לנו שכאשר יש ויכוח עם לקוח, הלקוח צודק. תעשה מה שהוא מבקש, אחר כך תתווכח.

החזקת את החברה קצר, הקפדת על הכול, התעקשת לא לוותר על נושאים חשובים, כמו ביחידה צבאית מובחרת. כל עובד או מנהל שיצא מאמו ים ועבר לחברה מתחרה התקבל ללא ועדת קבלה. כולם ידעו שמי שיש לו רזומה הכולל את "בית הספר הגבוה אמו ים" יש לו המון ידע ופוטנציאל להצליח.

אבי, רבים מהעובדים והמנהלים הכירו אותך בתור מנהל. אבל אני ועוד חברים קרובים שלך הכרנו אדם אחר לגמרי מחוץ לעבודה. אדם עם לב רחב, נדיב מאוד, תורם ומוכן תמיד לעזור.

ידעת ליצור קשר ולהתחבר לאנשים מכל התחומים בארץ ובעולם. מדי פעם כשצצה איזושהי בעיה לחברה כלשהי או לאדם פרטי, הייתי אומר: "רגע, אני מכיר אותו, או את המנהל שלו, או את המשפחה שלו..." הצעת את עזרתך והצלחת לפתור את הבעיה.

כשהתחילה מגפת הקורונה ובתי החולים היו עמוסים, הצעת מיד לכל בתי החולים תרומה של מכולות מוסבות למגורים, שישמשו כחדרי מנוחה לרופאים. בתוך שבוע סיפקנו לכל בתי החולים בארץ מכולות מגורים כתרומה, ללא עלות.

היום אנו עומדים כאן סביבך המומים וכואבים ולא מעכלים איך אפשר יהיה להמשיך בלעדיך. אל מי נפנה כדי לקבל עצה או פתרון כשניתקל בבעיה...

אני בטוח שהמוות הפתאומי הזה עצר דברים רבים שחלמת לעשות. כפי שהובלת את החברה במשך 38 שנים בחברה יכולת להמשיך ולהוביל לצמיחה ולהישגים עוד שנים רבות.

מה אומר לך, שכב במנוחה, זה מגיע לך כמי שעבד 24 שעות מסביב לשעון, יום ולילה. אדם שכל בוקר לפני העבודה היה עובר על כל העיתונים וגוזר לנו כתבות או מכרזים מעניינים על מנת שנהיה מעודכנים וחלילה לא נפספס דבר.

אנחנו נפרדים כאן ממנהל, מנכ"ל, בעלים, איש חזון ומשפחה בכאב לב גדול אבל עם הרבה תובנות עמוקות של עשייה שהשארת לנו.

אני, ואיתי מאות מעובדי החברה, מודים לך על שזכינו לעבוד בחברתך ותחת מנהיגותך.

תנוח בשלום על משכבך.

יהיה זכרך ברוך.

ערב ראש השנה 2011 באמקו. מימין לשמאל: דוד ברודה, אבי, משה פינטו ורונית רויטשטיין.

עובדי רשות התעופה בביקור באמקו ים

דוד לוקצקי

מי היה אבי סייג? סיפור אחד מני רבים.

בשנת 2019 אני, חשמלאי במחלקת קירור סניף אשדוד, התאשפזתי לכמה ימים במצב קשה ונמצאה אצלי מחלה חשוכת מרפא. קיבלתי טיפול תומך ולאחר חופשת מחלה חזרתי לעבודה. אבי כבר ידע. ביום עבודתי הראשון נפגשנו והוא הציע לי עזרה בקבלת הטיפול הרפואי. אמר שיש לו אפשרות לעזור לי לקבל ייעוץ נוסף בתחום שיכול להקל ואולי אף למנוע את המחלה. לאחר מכן באופן קבוע הוא התעניין במצב בריאותי ושאל אם אני זקוק לדבר כלשהו, נוסף על הטיפול שאני מקבל.

כזה היה אבי, קשוח בעבודה וחומל ונדיב בחייו הפרטיים. ותמיד אכפתי וקשוב לבעיות של הסובבים אותו.

אבי, תודה לך על הכול. תמיד נזכור אותך.

בכנס אינטרמודל בהמבורג.
קריסטקייס (מימין) - קולגה
וחבר של אבי מקפריסין,
אבי סייג ואחיו משה ירדן
(יושב). גרמניה, 2008.

בכנס בהמבורג, משמאל
לימין: אבי סייג, קריסטקייס,
דורון בנזרי - עובד אמקו,
ורנית רויטשטיין -
סמנכ"לית אמקו.
גרמניה, 2008.

שגריר סין בארץ מבקר באמקו ים

אבי יזם שיתופי פעולה חובקי עולם, בין השאר עם חברה בלימסול שבקפריסין, ברוטרדם שבהולנד וגם בסין.

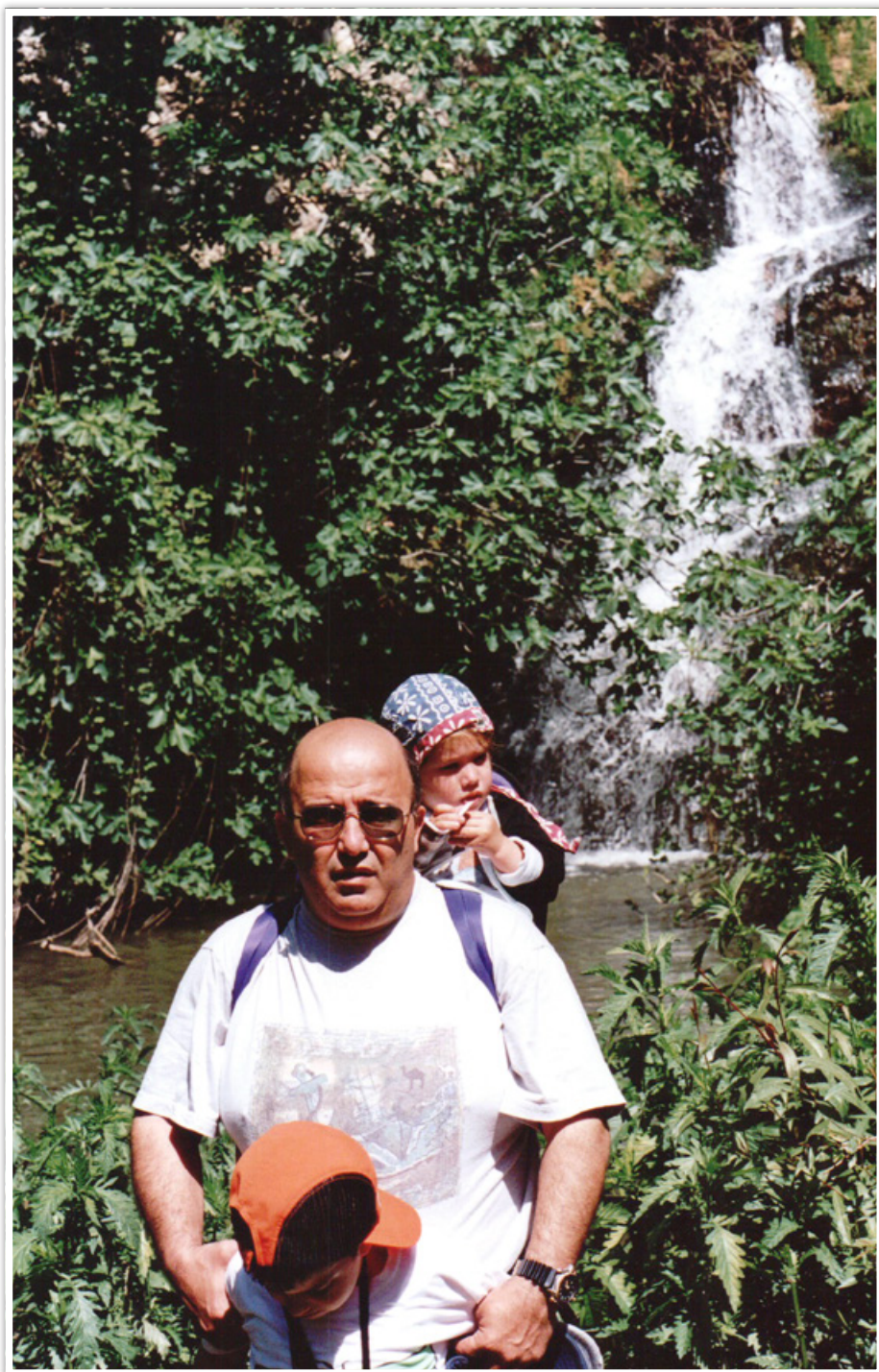
אבי בשנגחאי

אבי במשלחת אנשי עסקים לווייטנאם ב-2011, בביקורו ההיסטורי של נשיא המדינה שמעון פרס. במפגש בין שני הנשיאים הוכרז על שדרוג היחסים המדיניים והכלכליים בין המדינות.

זיכרונות בתמונות מהאלבום המשפחתי

מטיילים בגליל, אבי עם עומר, 1999 בערך.

מפקד חיל הים, עמי איילון, בטקס הענקת דרגת סא"ל לאבי. ערה"ש תשנ"ה 1995.

מפקד חיל הים לוחץ את ידה של דבורה. מתן בזרועות אביו.

משפחת סייג הצעירה בשנת 2001 בערך

בר המצווה של מתן 2006

אבי עם בר המצווה ועם הבן הצעיר עומר [משמאל].

משפחת סייג 2013

עומר מתגייס לצה"ל 2016

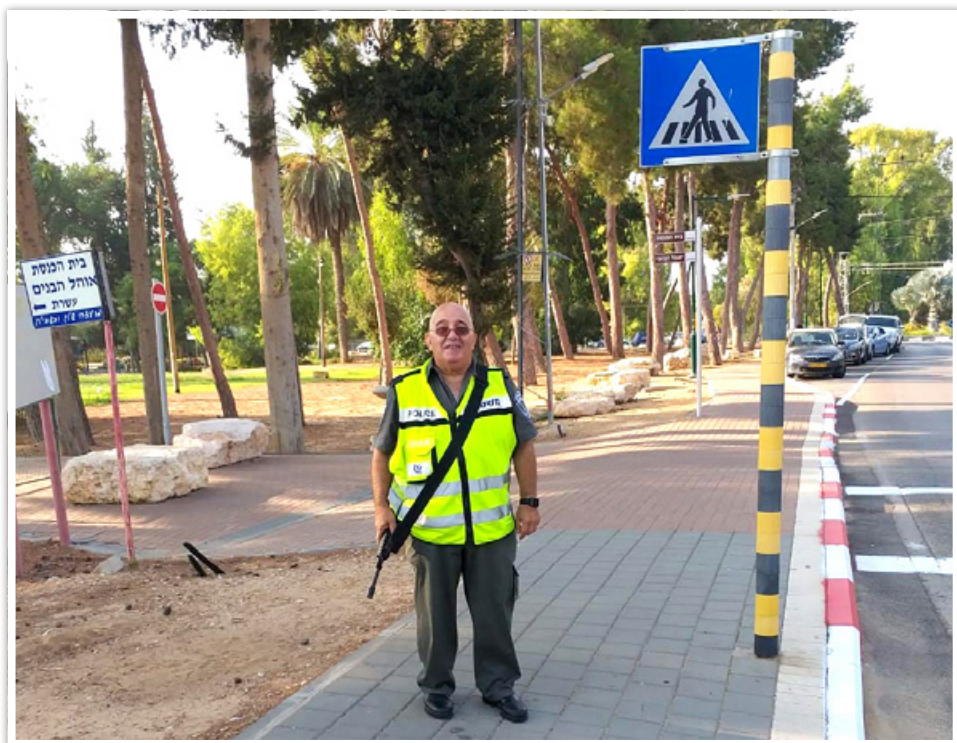
ביקור משפחות אצל סג"מ עומר, 2016 בערך.

ההורים מעניקים דרגות קצונה לעומר עם מינויו למפקד צוות בעורב צנחנים, 2017 בערך.

חנוכה בחיק המשפחה

מדי יום רביעי התנדב אבי למשמר האזרחי וסייע לילדי הכיתות הנמוכות לחצות מעברי חצייה. הוא התנדב גם למשטרה ביחידה למיגור סמים ופשיעה ברמלה והאזור, ומאחר יותר ביחידת המתמידים של משמר הגבול. מדי פעם התנדב גם לאבטח אירועים קהילתיים.

אבי מתפעל מרכב יוקרה ברבוס מתוצרת גרמניה

עדים במדים

עירית רון וקסלר

הכרתי את אבי במשלחת צה"ל לפולין ולאוקראינה בשנת 2006, ומאז היינו חברים. במשלחת השתתפה העדה, ניצולת מחנה אושוויץ, שרה טסלר ז"ל, שהייתה אז כמעט בת שמונים. במהלך כל ימי המסע, אבי קיבל עליו, בלי שהתבקש, את תפקיד המלווה הצמוד של שרה. תמיד משגיח, מגיש זרוע להישען עליה, פוקח עין, שואל במה אפשר לסייע.

לאחר שובנו לארץ יזם אבי מסורת של ביקורים קבועים אצל שרה בקבוצת יבנה, לפחות שלוש פעמים בשנה: בסוכות, בחנוכה ובפסח. בביקורים לקחו חלק אבי ומשפחתו, ליליאן ואני ומשפחתי. לקראת כל ביקור אבי הקפיד לוודא שהמועד מתאים לכולם ותמיד הגיע עם מתנה.

לאורך השנים אבי הזמין את שרה לאירועים משפחתיים ולשמחות, ודאג להסיעה ולהחזירה לביתה. איש שכולו נתינה.

אני חושבת הרבה על אבי. חבר קרוב, ועם זאת - חידה.

תכונות והיפוכן, שמרכיבות אישיות יוצאת דופן.

צניעות גדולה מול מצליחות קיצוניות, יכולות חברתיות פנומנליות ושכל חריף. סבלנות ואורך רוח להקשיב, לתת תשומת לב ולהקדיש זמן לכל אדם ובגובה העיניים, מול ענייניות והספק על-אנושי.

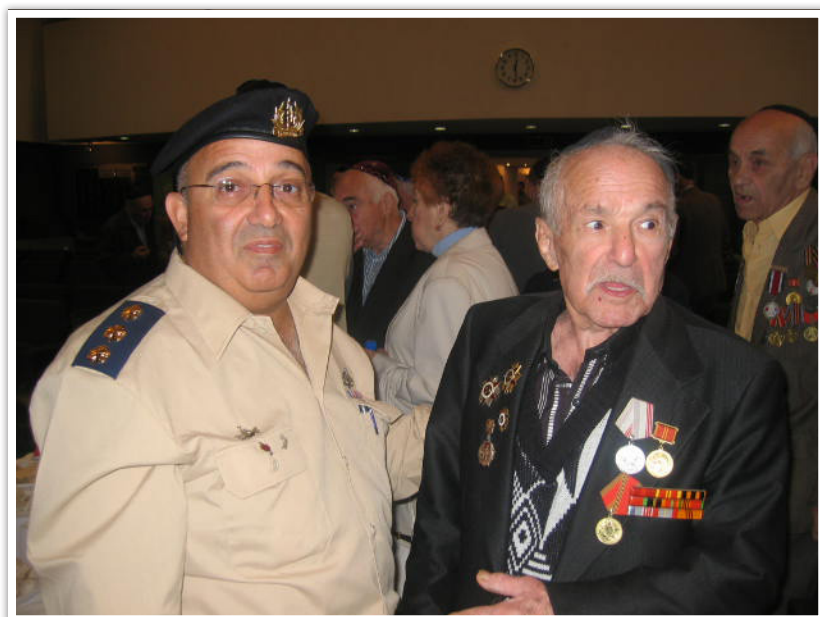
טוב לב, נדיבות ונתינה אינסופיים מול קור רוח של איש עסקים, ויכולת מופלאה לנהל מפעל אדיר על עובדיו ותקציביו.

כנות, אמת וישירות, עם היכולת המופלאה שלא לפגוע בשום אדם לעולם. מספר ענק של חברים, כאשר כל אחד ואחד מהם מקבל את ההרגשה שהוא יחיד ומיוחד בעבור אבי.

וכל זה, והרבה יותר, באדם אחד.

השארית הרבה טוב בעולם אבי.

יהא זכרך ברוך.

מפגש עם וִטְרָנִים מהצבא הפולני בעת המסע "עדים במדים",
ספטמבר 2006.

החברות עם ניצולת השואה - שרה טסלר

שרה טסלר, ניצולת השואה, חברת קבוצת יבנה, הצטרפה כאשת עדות בשנת 2006 למשלחת עדים במדים שאליה יצא אבי. נקשרו ביניהם קשרים חמים שכללו גם את בני המשפחה. שרה התייחסה לאבי כאל בנה ואל דבורה ככלתה. בחגים היו מבקרים אצלה, מביאים מתנה, ופוגשים את משפחתה. היא בצניעותה הייתה שואלת: "מה עשיתי שזכיתי לחברות שכזו?!"

באחד הביקורים אצל שרה טסלר

שרה טסלר מברכת את אבי במסיבת יום הולדתו השישים

חוגג יום הולדת שישים

העמותה למען משרתי המילואים

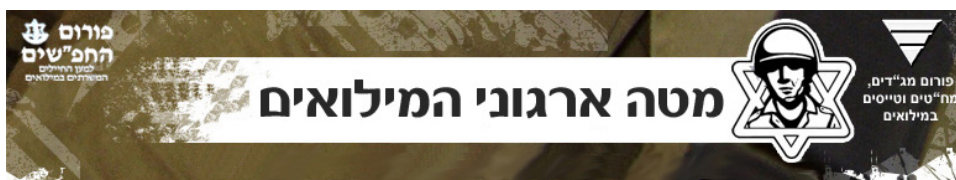
העמותה למען משרתי המילואים הוקמה בשנת 2012 ואיגדה תחתיה את פורום מג"דים, מח"טים וטייסים במילואים יחד עם פורום החפ"שים. מטרה העמותה שכן בביתו של יו"ר העמותה, אל"מ במיל' אבי סייג.

מטרות העמותה:

- הבטחת השמירה על חוסנו ועל תפקידו הנאות של מערך המילואים בצבא ההגנה לישראל.
- קידום ושמירה על זכויותיהם של חיילי ומפקדי המילואים, כשירותם, תנאי שירותם ויחסיהם עם גורמי המדינה וצבא ההגנה לישראל, על מנת שיוכלו לבצע את משימות הביטחון של המילואים.
- דאגה לאנשי המילואים הנקרעים בין חובתם האזרחית לשרת בצה"ל על פי חוק לבין חובתם הביטחונית למלא תפקידים צבאיים למען ביטחון המדינה.
- הקטנת הפגיעה באנשי המילואים על מנת שיוכלו לשרת בצה"ל ללא חשש לפגיעה בחייהם האזרחיים.
- דאגה לאנשי המילואים וליחידות המילואים על מנת שיקבלו את הציוד המתאים, האימונים והכשירויות הנדרשות למשימותיהם במלחמה, ואת הפיצוי והתגמול שהם ראויים לו.

הישיגי העמותה:

העמותה למען משרתי המילואים בראשותו של אבי סייג יצאה למאבקים ציבוריים גדולים שהובילו לחקיקת חוקים חדשים ולתיקון חוקים קיימים. ביניהם חקיקת חוק הביטוח לחיילי המילואים, חוק המילואים, חוק זכויות הסטודנט, זכויות ייחודיות לאלמנות ויתומי צה"ל, ועוד שורה ארוכה של חוקים ונושאים. חיילי המילואים, אלמנות ויתומי צה"ל חשו שהם חבים לאבי ולחבריו בעמותה את השיפור במעמדם ובזכויותיהם.

אבי נהג להגיע לכנסת לבוש תמיד בחולצה לבנה וג'נס. בידו קלסר גדול ובלוק כתיבה צהוב. כשדיבר בוועדות השונות הבהיר שחבריו בעמותה הסמיכו אותו להיות דוברם. הוא היה רהוט, שלט בחומר היטב והיה בקיא בסעיפי החוק. הוא לא חשש מסמכות וידע להעמיד במקום את מי שניסה לדחות את בקשות העמותה בנימוקים לא ענייניים.

במרץ 2018, ביוזמתו של אבי (שני מימין) נחתמה אמנה למען חיילי מילואים עצמאים בנוכחות שר הביטחון אביגדור ליברמן, ח"כ עודד פורר, קצין מילואים ראשי תת-אלוף ארי (אריה) סינגר, וראשי המגזר העסקי: שרגא ברוש, ישראלה שטיר ואחרים.

אבי בכנסת ביום ההוקרה לחיילי המילואים

מתראיין לגלי צה"ל ביום ההוקרה

יוזם "חוק המילואים" נפטר מקורונה

אל"מ במיל' אבי סייג, מנכ"ל חברת "אמקו ים" ויוזם "חוק המילואים", נפטר בגיל 66 לאחר מאבק בנגיף • "נלחם בחירוף נפש על כל חייל שנעשה לו עוול"

חנן גרינרוד

21.05.20 / 4/2021 עורך: 20.55.28 / 4/2021

אל"מ במיל' אבי סייג ד"ר, "נלחם בחירוף נפש על כל חייל שנעשה לו עוול"

הלם במערך המילואים של צה"ל ובמערך הספנות הישראלי: אל"מ במילואים אבי סייג, מנכ"ל חברת אמקו ים בע"מ ומי שיזם את "חוק המילואים", נפטר שלשום מנגיף הקורונה אחרי ארבעה וחצי חודשים בהם נלחם על חייו.

סייג התגורר עם רעייתו ושני בניו במושב משגב דב ליד גדרה. לפני ארבעה וחצי חודשים אושפז בבית חולים קפלן ברחובות לאחר שלא חש בטוב ולמרות שהקפיד לשמור על הנחיות הקורונה. מצבו הרפואי לא השתפר והוא הועבר לבית חולים אסף הרופא. לאחרונה לאור התדרדרות במצבו הרפואי הועבר לבית החולים תל השומר, אך כוחו לא עמד לו למול הנגיף הקטלני. בחייו הרבה סייג להתנדב ואף שימש כיו"ר העמותה למען משרתי המילואים והוביל את המאבקים הציבוריים גדולים שהובילו לחקיקת חוקים חדשים ותיקון חוקים קיימים, ביניהם, חוק הביטוח לחיילי המילואים, חוק המילואים, חוק זכויות הסטודנט, שיפור זכויות האלמנות ויתומי צה"ל ועוד שורה ארוכה של חוקים ונושאים.

כבעלים של אמקו ים, היה סייג מוכר בתחום הספנות בארץ ובעולם. "אבי היה אחד האנשים הבולטים בתעשייה שלנו, הן ביוזמות החדשות שלו, במגע האישי ובאמינות שהוא הקריין. מלח הארץ שהקדיש זמן רב למען הקהילה וגם למען חיילי המילואים ומשך שנים הנתיב באדיקות ובנאווה רבה את העמותה למען משרתי המילואים ונלחם בחירוף נפש על כל חייל וחייל שנעשה לו עוול", נמסר מלשכת הספנות.

הוא היה קצין ובוגר קורס חובלים, מפקד נמל אשדוד במילואים, מתנדב בפעילות ציבורית למען חיילים ולדברי מכריו "איש מקצוע מהמעלה הראשונה". לאחר שסיים קורס חובלים מחזור כ"ה החל את הקריירה האזרחית שחו בחברת "נפטון פונדק את אילון" שהוקמה בשנת 1975. את אמקו ים בשנת 1983 ומועסקים בה כיום מאות עובדים. מכריו סיפרו בכאב כי "למרות שנשמר מאד מפני הנגיף הוא חלה ונאבק במשך כמעט ארבעה חודשים בטיפול נמרץ נשימתי כשהוא מורדם ומונשם מפעם לפעם". שלוש בערב ליבו נדם והוא בן 66.

יורם הופמן בכיר בענף הספנות אמר: "זו אבדה גדולה. יום עצוב כי סייג היה אחד האנשים הכי ראויים שהכרתי. התחברנו לא רק בשל החוכמה שלו, אלא בשל המקצוענות, היסודיות שלו והחזון. לדידי הוא האדם הכי מוערך בענף שלנו ומודל לחיקוי". סמי ניאנו אף הוא בכיר בענף סיפר "סייג שירת כאלוף משנה במילואים ושימש יו"ר העמותה למען משרתי המילואים. הוא היה אדם מאד מיוחד. לא כולם ערים לפעילות הענפה שלו למען חיילי צה"ל, כולל השתתפות בוועדות בכנסת. הוא היה מאד מעורב והשקיע הרבה מזמנו בהתנדבות". לדבריו "הוא היה רב תכליתי. יזם 'טורבו', עסק בכל בתחום הימי, משאיות וגם בענף האווירי. היה מאד חד וידע לסגור את הקצוות תמיד בנועם הליכות ובחיוך. עבדתי איתו יותר מ-40 שנה בלי מלחמות, בלי עוינות ובלי שנאה. איבדנו אדם נהדר ובעל מקצוע מהשורה הראשונה. אדם שידע ליצור קשר עם אנשים ולכבד אותם".

גל תורן, בוגר המחזור של סייג שהכיר את סייג מגיל 18 הוסיף: "סייג היה אדם יקר שתרם מזמנו וממרכו לטובת הכלל".

ידיעות אחרונות העיתון של המדינה

צילום: באדיבות המשפחה

חדשות • 28.04.2021

האבא של המילואימניקים נפטר מקורונה

הלך לעולמו אל"מ (מיל") אבי סייג מגדרות שהקים את העמותה למען משרתי המילואים והוביל הישגים רבים עבורם • "גם החיילים שלא זכו להכירו יהיו בטוחים יותר בזכותו"

קורין אלבדאלוש

במשך עשרות שנים לחם אל"מ (מיל") אבי סייג (66) מגדרות את מלחמתם של משרתי המילואים, התרוצץ בין מסדרונות הכנסת, עמד מאחורי השינויים הגדולים ביותר עבור המשרתים, והכל בהתנדבות מלאה.

אופיר כהן - יו"ר עמותת המילואים

הספד העמותה למען משרתי המילואים על לכתו של אבי סייג ז"ל, יו"ר העמותה

- מאת אל"מ אופיר כהן -

חברים, משפחה יקרה של אבי, אבי חבר יקר,

אינני מאמין שאני מספיד אותך, לא חשבתי שרגע זה יגיע, הרי אין חזק ממך, אין איתן ממך, אין נצחי כמך. אני יכול שעות לספר על הבעל הנפלא שהיית לדבורה, על האבא המדהים שהיית לשני בנים ואת התוצאות אנו רואים, על החבר והמנטור שהיית עבורי ועבור כל מי שבא לכבודך היום. אבל, אני אספר קצת על מה שהיית עבור חיילי המילואים, עבור מדינת ישראל.

כל מי שמכיר אותך יודע היטב, שאהבתך השנייה, אחרי האהבה לדבורה מתן ועומר, הייתה למדינת ישראל. והדרך שלך לאהוב אותה הייתה דרך תרומה אדירה.

התנדבות, תרומה, השתתפות בהרבה פעילויות - במשטרה, בארגונים שונים, אבל גולת הכותרת הייתה - פורום מג"דים מח"טים וטייסים במילואים שהוקם לפני כ-26 שנים ולאחר מכן - העמותה למען משרתי המילואים.

אתה וחבריך החלטתם שמדינת ישראל חשובה לכם, החלטתם שלא ניתן להשאיר את הטיפול במערך המילואים בידיים של אחרים, טובים ככל שיהיו. החלטתם שחייבים לעשות מעשה ומאז ועד היום, אתה כמוביל, ביחד עם חבריך, פעלת ללא לאות במסירות ובהתמדה, מול כל מי שניתן, כדי שמערך המילואים יישמר חזק וחסון.

מתוך ראיית המילואימניק הייחודית שפיתחת במילואים בחיל הים דאגת לכך שחייל המילואים לא ייפגע בשירותו, שיהיה לו ציוד טוב יותר להילחם איתו, שמקום עבודתו לא יפטר אותו, שהמרצה שלו באוניברסיטה יתחשב בו, שביטוח לאומי ישלם לו את המגיע לו, ועוד דברים רבים.

פעילותך בהובלת העמותה הביאה להישגים רבים והרבה אנשים חייבים לך רבות - בין היתר, יזמת וקידמת את חוק המילואים, טיפלת באלמנות חיילי המילואים, דחפת וקידמת את יום המילואים בכנסת פעם בשנה, טיפלת בביטוח של חיילי המילואים, דאגת לכך שהצבא והמדינה יסתכלו אחרת על חייל המילואים.

המדהים הוא שידעת לעשות את כל זאת תוך כדי ניהול חברה עצומה, עם פעילות ענפה - מקומית ובינלאומית, וכל זאת בנעימות, בענווה, עם חיוך, תוך שמירה על קשרים מצוינים עם כל העוסקים בדבר. למרות המלחמות והקשיים והמכשולים הרבים בדרך לכל הישג, תמיד כולם, כולל אלה שהקשיט עליהם שלא ויתרת להם, תמיד אהבו אותך, תמיד כיבדו אותך.

בכל פגישה שקיימנו, עם בכירי הצבא, חברי כנסת, שרים, נשיאים, ובכירים אחרים, תמיד השתאיתי לנוכח עוצמתך השקטה, הצנועה והבטוחה! לא רק אני, לא משנה מול מי הייתה

הפגישה, תמיד התייחסו אליך בכבוד מיוחד. אין אדם במסדרונות הכנסת שלא הכיר את אבי סייג, זה שמסתובב בין ועדה לוועדה עם קלסר מנופח, עם רשימות אינסוף של עוד נושא ועוד נושא, קטן כגדול, פועל ללא הרף, לילות כימים, והכול למען אחרים.

אני זוכר שבאחת הפגישות לא הצלחנו להשיג את מבוקשנו - ואז אמרת לי כפי שאמרת תמיד - אסור לוותר להם, אנחנו ננצח, ייקח שנה שנתיים או שבע, אבל בסוף נשיג את מבוקשנו, נשמור על אנשינו, נשמור על מדינתנו. כך היית - עיקש, יסודי, לא נותן לכלום לשבור את רוחך או לרפות את ידיך, הולך תמיד עד הסוף, בלי אָגוּ ובלי מורא - תמיד שועט קדימה. כך נזכור אותך תמיד, אלה הם ערכיך, זוהי המורשת שלך עבורנו, ואת דרכך נמשיך.

אבי, מעשיך יהדהדו עוד שנים רבות, אלפי חיילי מילואים שלא יזכו להכירך יהיו בטוחים יותר בזכותך. על בסיס הערכים שהיו כל כך חשובים לך יגדלו עוד מפקדים רבים.

כעת אני נפרד ממך אך ברצוני להצדיע לך בפעם האחרונה, בשמי, בשם חברי העמותה למען משרתי המילואים, בשם חיילי המילואים, שהיו, שהנם ושיהיו, אני מצדיע לך בדרכך האחרונה!

תודה על מה שהיית עבורנו ותודה על מה שהשארת לנו, עכשיו תורנו!

נוח על משכבך בשלום חבר!

העמותה למען
משרתי המילואים
www.milulim.co.il
facebook.com/milulimnikim

מורס
הח"ש
המשרד להגנה
הביטחון

27 באפריל, 2021

הספד העמותה למען משרתי המילואים על לכתו של אבי סייג, יו"ר העמותה, ז"ל
- מאת אלי'מ אופיר כהן -

חברים, משפחה יקרה של אבי, אבי חבר יקר,

אניני מאמץ שאני מספיד אותך, לא חשבתי שרגע זה יגיע, הרי אין חוק מנע, אין אותך ממך, אין נצח כמנע. את יכול שעות לספר על העל הנפלא שהיית לדבורה, על האבא המדהים שהיית בנך אתה התוצאה או רואים, על החבר והמנטור שהיית, עברי ועבור כל מי שבא ללכתך היום, **אבא**, אני אספר קצת על מה שהיית עבור חיילי המילואים, עבור מדינת ישראל.

כל מי שמכיר אותך יודע היטב, **שאהבתך השנייה**, אחרי האהבה לדבורה מנוח ועומר, הייתה למדינת ישראל. והדרך שלך לאהוב אותה הייתה דרך **היופא איריה** -

התנחלה, תרבות, השתתפות בחברה פנימיות - במשפחה ובארגונים שונים ונפשים, אבל גילת הכוונה הייתה - מרום מגידים מחיילים וטובים במילואים שהוקם לפני כ-26 שנים ולאחר מכן - העמותה למען משרתי המילואים.

אתה וחברייך, החלטתם שמדינת ישראל חשובה לכם, החלטתם שלא ניתן להשאיר את המילואים בעניין המילואים בודדים של אחים, טובים כלי שהיה החלטתם שחייבים לעשות מעשה ופאו ועד היום, אתה כמוכל, ביד עם חברייך, פעלת ללא אלות במסירות ובתנועה, מול כל מי שניתן, כדי שמעריך המילואים יישמר חזק וחסון.

מנחם ראיית המילואים והחלטתם היוותה עשייתם במילואים בחיל היום, דאגת לך שחיל המילואים לא יפגע בשירות, שהיה לו ציד טוב ויהיה החילתם, שמוקם עובדו לא יפסד אותו, שהמחצה שלו באוניברסיטה יתחשב בו, בביטוח לאומי וישלם לו את המנוע לו, ועוד דברים רבים.

פעילותך בחובלת העמותה הבאה להשגות רבות והרבה אנשים חייבים לך רבות - בין היתר, וזאת וקודמת את חוק המילואים, סיפקת באלמנט חיילי המילואים, וזאת וקודמת את חוק המילואים בכנסת פעם בשנה, סיפקת בביטוח של חיילי המילואים, דאגת לך שהצבא והמדינה יסתכלו אחת על חיילי המילואים.

המדינה הוא שידעת לעשות את כל זאת, תוך כדי ניהול תחנה עצומה, עם פעילות ענפה - מוקמות ובמילואים, וכל זאת במעטות, בעזרה, עם חיוך, תוך שמירה על קשרים פזיזים על כל העוסקים בדבר. למרות המלחמות והקשיים והמסעולים הרבים בדרך לכל הושג, תמיד כולם, כולל אלה שהקשת עליהם שלא ויתרו להם, תמיד אתה אותך, תמיד כובדו אותך.

בכל פגישה שקיימנו, עם בכירי הצבא, חברי כנסת, שרים, נשיאים, ובכירים אחרים, תמיד השתאנו לטוב עובדת השקט, הנפעה והבטחה: לא רק אני, לא בשנה מול מי הייתה הבטיחה, נשמר על אנשיו, נשמר על מדינתנו. **כן היית - עיקש**, יסודי, לא נותן לכלום לשבור את רוחך או להרפות ידך, הולך תמיד עד הסוף, בלי אָגוּ ובלי מורא - תמיד שועט קדימה. כך נזכור אותך תמיד, אלה הם ערכיך, זוהי המורשת שלך עבורנו, ואת דרכך נמשיך.

אבי, מעשיך יהדהדו עוד שנים רבות, אלפי חיילי מילואים שלא יזכו להכירך יהיו בטוחים יותר בזכותך. על בסיס הערכים שהיו כל כך חשובים לך יגדלו עוד מפקדים רבים.

כעת אני נפרד ממך אך ברצוני להצדיע לך בפעם האחרונה, בשמי, בשם חברי העמותה למען משרתי המילואים, בשם חיילי המילואים, שהיו, שהנם ושיהיו, אני מצדיע לך בדרכך האחרונה!

תודה על מה שהיית עבורנו ותודה על מה שהשארת לנו, עכשיו תורנו!

נוח על משכבך בשלום חבר!

סא"ל במיל' נמרוד זיגלמן

הספד של סא"ל במיל' נמרוד זיגלמן, ראש ענף תכנון כוח אדם מילואים לשעבר

אלוף-משנה במילואים אבי סייג:

"אני ממתין, למרות שזה קשה לא לעשות כלום,

איידיע אותך בגמר. ד"ש"

שורה קטנה משיחתנו האחרונה בחודש ינואר שמספרת את הסיפור כולו.

אבי, איש של מעשים וערכים, איש שפיו וליבו שווים, אדם נטול אגו או גינונים, לוחם בכל רמ"ח איבריו, איש של אנשים, שבחר לקחת אחריות, לעשות, לקדם להוביל ולתרום למדינה ולחברה בכל דרך שבה נדרש או הרגיש נחוץ.

זה התחיל באבי הלוחם בחיל הים, לאחר מכן אבי המפקד בחיל הים, ולאחר מכן אבי הלוחם, המפקד, המילואימניק, המג"ד, איש המשפחה, איש העסקים, הדמות הציבורית, החבר, מוקד הידע, מוקד הפניות, הארכיון, איש היוזמות, ההצעות, ההצלחות ובעיקר הדחף להמשיך.

כל אלו חיו כך בעוצמות אדירות, ללא הרף וללא מנוחה.

לא הייתה עבורך משימה קטנה מדי, לא היה עבורך מקום רחוק מדי, ראית את חיילי צה"ל בסדיר ובמילואים כנושאי שליחות, ראית בהם והתייחסת לכולם כאילו היו הבנות והבנים שלך, דאגת להם, במה שהפך להיות מפעל חייך, באופן יומיומי, בשעות לא שעות, ובהשקעה שאין לה אח ורע.

נתת בית ופָה למשרות ולמשרתים, לבני ובנות המשפחה, למשפחות הנופלים, עשית זאת מתוך אמונה שזו הדרך ואלו הדברים שיש לקדם כי זהו בניינה של החברה הישראלית. לא נרתעת, לא היססת ולא עצרת לרגע - כאשר מנגד אתגרים רבים. בכל מקום שבו הבנת שהמחלוקת היא זו שעוצרת את התנופה דאגת אתה להקים ולבנות את הגשרים, דאגת ליצור את החיבורים ולאפשר את הפתרונות שחלקם נראים לנו היום מובנים מאליהם, אבל אתה ושותפיך עמלתם רבות עבורם.

"אני חבר של כולם" היה משפט ששמענו וגם ראינו את הדברים מתבצעים בפועל.

"עם בוגי עשינו את זה, עם מירי (רגב) עשינו את זה, עם איתן (כבל) עשינו את זה ואת זה וגם את זה." דאגת להסביר לכולם, בלי צורך בתוספות, במשלחות או בטקסים. שירות המילואים הוא חלק מרכזי מהצבא ומהחברה הישראלית, המשרתים בו נותנים את כל כולם, וצריך להחזיר להם באותו מטבע: בהרבה אהבה ובהרבה הערכה. זו הייתה האמת שלך, זה היה האור שהורה לך את הדרך.

אני מבטיח לך שנמשיך לפעול יחד לחיזוק מערך המילואים, לפעול לחיזוק כשירותו ועוצמתו, להוקרה של משרתי המילואים, של המשפחות ושל כל המעגלים התומכים. כי שום דבר אינו מובן מאליו.

קצרה היריעה מלמנות את הישגיך הגדולים בתחום המילואים - המעורבות בחוק המילואים, בתגמולים השונים, בהשפעה הרבה, מנציבות שוויון הזדמנויות ועד להוקרה ברשויות המקומיות.

אבל גדולתו של אבי הייתה דווקא בפרטים הקטנים, השיחות והמפגשים שלנו, בשנתיים שבהן עבדנו יחד עסקנו גם באיכות המזון שמגיע למילואימניקים שגויסו בתקופת הקורונה, במתיחליפו את הנעליים לגדודי החי"ר לנוחות יותר, והגב שמערכת הביטחון והעמותה נותנות יד ביד לחיילים עם בעיות בעבודה.

אני מודה על הזכות הגדולה שנפלה בחלקי לעבוד איתך, לצידך ולפעמים גם מולך, באופן כה צמוד. כל שיחה תמיד נפתחה בחיבה רבה, כל שיחה תמיד הסתיימה בחיבה ובהערכה הדדית חמה. היה לי העונג לפגוש אותך פעם אחר פעם, בענווה ובעוצמה של מפקד ולוחם, פשוט חותר בחוכמה, בתבונה וברגישות למטרה. עשית לי בית ספר.

לחבריו של אבי ושותפיו לעמותת המילואים אני מבטיח שנמשיך לפעול יחד בדרכו וברוחו. זוהי משימה משותפת של כולנו ונדאג לקדם עוד ועוד את החברה, את מדינת ישראל, את צה"ל ואת ציבור משרתי המילואים.

אני שולח את תנחומינו הכנים למשפחת סייג, לדבורה, למתן ולעומר. אין מילים שאוכל לומר כאן היום שיוכלו להקל את הצער והכאב הגדול. אני יודע רק להציע אותנו, את המשענת שלנו ולהבטיח שאנחנו לרשותכם, לצדכם, בכל שעה ובכל עניין.

אבי, את השיחות בינינו נהגת לסיים במשפט הבא:

"אתם הסדירים מתחלפים כל הזמן, רק במילואים אנחנו נשארים. אבל אתה נמרוד, אתה למדת והבנת את הסיפור של המילואים ותראה שתיקח אותו איתך לכל החיים."

אבי, צדקת, למדתי היטב בזכותך, וגם אותך אקח איתי לכל החיים.

יהי זכרך הטוב ברוך.

כמעט שנה לאחר פטירתו הוסיף נמרוד זיגלמן וכתב לדבורה:

דבורה יקרה, תדעי שאין יום שאני לא מתייעץ עם אבי. נכון שאיבדתי אותו, אבל הרווחתי אותו כמגדלור בכל יום ובכל שעה. אני חייב לציין שזה מקום ששמור רק לאבי סייג, מורי ורבי.

עלה מיקנובסקי

(עלה מיקנובסקי - חבר ופעיל בעמותה למען משרתי המילואים וממנהלי פורום החפ"שים)

בשנת 2001, בעקבות כתבה שעסקה בביטוח לחיילי מילואים, הצטרפתי לפורום החפ"שים (בסלנג צה"לי: חיילים פשוטים שאינם מפקדים) ובהמשך גם ניהלתי את הפורום. פגשתי את אבי סייג ו"ל לראשונה בכנסת בתחילת שנות האלפיים כשהחלו הדיונים על חוק שירות המילואים ובייחוד בכל הקשר לתגמול חיילי המילואים ושיפור זכויותיהם. הוא הסתובב כהרגלו עם קלסר כחול גדול מחולק לתיקיות, פרוטוקולים, החלטות, גזירי עיתונים, פתקאות ועוד. בכל מקום ראיתי אותו מוקף באנשים, חלקם חברי כנסת שבאו ללחוץ את ידו, מילואימניקים, אנשי העמותה ועוד רבים.

כשאבי יזם את הקמת עמותת המילואים התחלנו לעבוד יחד, ועסקנו בהיבטים הייחודיים של התפר בין הצבא לחברה. כל חברי העמותה הנם מתנדבים, כך שבתקופות של דיונים בכנסת רצנו משיבה לשיבה, מנסים לתמרן בין העבודה לעמותה. במקצועי אני יועץ ארגוני שעובד היום בהייטק. בעבר לימדתי באוניברסיטה הפתוחה, ואפילו עבדתי כחודש באמקו ים כשאבי נזקק לממלא מקום זמני.

זה שנים שאני מנהל את דף הפייסבוק של העמותה, ועונה על כל המיילים שמגיעים אלינו, לכן שוחחתי כמעט מדי יום עם אבי. התעוררו דילמות שונות של אנשים פרטיים ששירתו במילואים ונזקקו לעזרתנו וגם דילמות עקרוניות יותר שעסקו בקביעת מדיניות, ביחסי ציבור לעמותה, בגיוס תומכים ועוד ועוד. כאן לא תמיד ראינו עין בעין, ולא פעם התווכחנו על דרכי תגובה, על פרויקטים שהתחלתי בלי ליידע אותו ועוד. לפעמים היה מתרחח וצועק: "מה פרסמתי?!" "למה הזכרת נושא מסוים?!" ואני הייתי כועס ו"מתפטר", או שהוא היה כועס ו"מפטר" אותי. לפעמים הרגשתי שאנחנו כמו זוג נשוי: רבים ומתפייסים, כועסים ואוהבים.

נהגנו לעדכן זה את זה מדי בוקר יום ביומו, ולפעמים גם כמה פעמים ביום. אבי היה עובר על כל העיתונים בבוקר, גוזר כתבות, רושם עליהן את התאריך, כותב 'לטיפולו של עלה', מבקש מלילאן שתסרוק ושולח אליי במייל. הוא לא דגל בהעברת קישורים לכתבות. לעתים פנו אליי בבקשה לראיין נציג של עמותת המילואים. הייתי מזעיק אותו והוא היה עוזב את עבודתו וממהר לענות, להסביר ולנמק לכתבים לגבי הנושאים שבהם עסקה העמותה.

כעשרים שנה הייתה בינינו מערכת יחסים קרובה ואינטנסיבית. כחודש לפני אשפוזו של אבי אבא שלי נפטר ונסעתי לארגנטינה כדי לסייע לאמי. התכתבתי עם אבי והוא עדכן אותי שהוא בבית חולים. התחלנו להתכתב בוואטסאפ ותמיד הוא נשמע אופטימי ומאמין שתכף הוא מחלים

לא הספקתי להיפרד מאבא שלי, לא מאבי סייג, וזמן מה לאחר מכן גם אמי נפטרה. אני מרגיש שאיבדתי את אבי יחד עם הוריי. זה עצב גדול שמלווה אותי כל הזמן.

ההתכתבויות האחרונות של עלי עם אבי:

ההתכתבות האחרונה נותרה ללא תשובה

משה בוגי יעלון - שר הביטחון, הרמטכ"ל ה-17 של צה"ל

משה 'בוגי' יעלון

שמעתי בצער על פטירתו של אל"מ (מיל.) אבי סייג ז"ל, שהקדיש את חייו בהתנדבות למען משרתי המילואים בעשורים האחרונים. אבי התגייס כקצין במילואים לייצג את המילואאיקים, ותרם רבות לקשר הענייני בין המשרתים לצה"ל, למשרד הביטחון ולוועדת החוץ והביטחון. תנחומי למשפחתו ולחבריו. יהי זכרו ברוך.

בני גנץ - שר הביטחון, סגן ראש הממשלה, הרמטכ"ל ה-20 של צה"ל

Benny Gantz - בני גנץ

@gantzbe

היום נפרדנו בטרם עת ובכאב מאל"מ
במיל"אבי סייג ז"ל, ששימש שנים כיו"ר
עמותת המילואים וכתובת עבור אלו
המשרתים למען כולנו. אנשי ונשות
המילואים, וצה"ל בכלל זכו באדם
כמו אבי, ששם לעצמו למטרה לקדם
ולשמור על חוסנו של מערך המילואים.
דרכו ומורשתו ימשיכו ללוות אותנו
תמיד. יהי זכרו ברוך.

22:18 · 27 אפר' 21 ·

אורנה ברביבאי - שרת הכלכלה והתעשייה

בתקופת היותה חברת כנסת מטעם "יש עתיד", ולפני שמונתה לשרת הכלכלה והתעשייה, כיהנה ברביבאי כיושבת ראש השדולה למען חיילות וחיילי צה"ל, בסדיר ובמילואים. לדבריה אבי סייג ידע לרתום לפעילות למען עמותת המילואים אין ספור אנשי ציבור כמו גם מתנדבים, ואת כולם העביד כהוגן. כשרצה שדברים יתבצעו היה שולח אליה דוא"ל בשמונה בבוקר, כעבור חצי שעה כבר הייתה מקבלת ממנו שיחת טלפון. לא ניתן היה למרוח אותו ולגבב הבטחות.

משרד הכלכלה
והתעשייה

8/12/2021
ד' טבת תשפ"ב

אלים במילואים אבי סייג ראה בקידום מערך המילואים ייעוד ומעל רבות מול צה"ל, משרד הביטחון וזרמי כנסת וממשלה כדי להציף סוגיות ליבה ולפעול במשותף לקידום חקיקה ושיפור המענה לאנשי מילואים בהיבטים של כשירות וחזקרה.

המחויבות הנדולה של אבי ז"ל לנושא הייתה מלאה, ולאורך שנים חרגשתי כי הוא שותף לדרך שתכליתה להעצים את חוסנה וביטחונה של מדינת ישראל. יהי זכרו ברוך.

בברכה,

אורנה ברביבאי, אלופה (במיל')
שרת הכלכלה והתעשייה

איתן כבל - שר, חבר הכנסת ויושב ראש ועדת הכלכלה של הכנסת

איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש הזה?!

אבי חברי השתייך לזן של קבוצה קטנה ונבחרת שרבים כל כך חבים לה על מעשיהם למען הכלל. אבי היה איש אחד שהיה מערכת שלמה שדחפה הובילה ונאבקה סביב השעון למען חיילי המילואים בישראל. אלמלא אבי לא היינו מצליחים להגיע להישגים הגדולים החל מחוק המילואים ועד ליום ההוקרה. אודה שרק עליו סמכתי והוא ידע להפעיל אותי טוב יותר מכל אחד אחר. עבדנו בהרמוניה ובאמונה בצדקת המעשים שלנו למען חיילי המילואים. גם בעת כתיבת שורות אלה אני מתקשה להאמין שלא ניפגש ונשוחח על עוד פעולה ועל עוד משימה... אין לי ספק שגם שם בשמיים אתה לא נח לרגע כי בכל מקום יש משימות למען הכלל שאתה האיש להובילן.

יהי זכרך ברוך, אלוף!

פגישה בכנסת אצל ח"כ איתן כבל (במרכז), בנושא פיצוי לחברות שעובדיהן יוצאים לשירות מילואים. עודד מלניק (מימין) חברו של אבי מחיל הים. יולי 2017.

שינוי שם העמותה לעמותה למען משרתי המילואים ע"ש אל"מ במיל' אבי סייג ז"ל

חלק מפרוטוקול האספה הכללית שנערכה במשרדי חברת אמקו ים באשדוד

ביום 25/8/2021

דברי פתיחה:

אל"מ במיל' אבי סייג ז"ל, יו"ר ומנכ"ל העמותה, נפטר ב-26/4/2021. יהי זכרו ברוך.

בשנת 1993 היה ממקימי פורום מג"דים, מח"טים וטייסים במיל'. אבי יזם את הקמת העמותה ביחד עם הצוות המייסד ופעל כל חייו למען מטרות העמותה שמטרתה לשמור על חוסנו ותפקודו של מערך המילואים המהווה את עיקר כוחו ועוצמתו של צבא הגנה לישראל. אבי עסק יום יום בקידום ושמירה על זכויותיהם של חיילי ומפקדי המילואים, כשירותם, תנאי שירותם ויחסיהם עם גורמי המדינה וצה"ל על מנת שיוכלו לבצע את משימות הביטחון של המילואים. אבי נפגש עם כל הגורמים הרלוונטיים, עבד לילות כימים למען פעילות זו, הקדיש את חייו למען אנשי המילואים והביא לשינויים ולשיפור בתנאיהם של חיילי המילואים. פטירתו היא אסון כבד ואבדה כבדה לנו חבריו, משפחתו ולכל אנשי המילואים של מדינת ישראל. מעשיו ופעולותיו יהדהדו לנצח בעולם המילואים וישמרו על חיילינו וילדי חיילינו בעתיד.

העמותה תמשיך להתקיים ולפעול בכל הכוח ותמלא אחר צוואתו של אבי לשמור על חיילי המילואים. אנו מתחייבים להמשיך בכל כוחנו ונעשה כל מה שצריך לטובת חיילי המילואים.

בני משפחתו של אבי ז"ל נמצאים איתנו הערב והם ימשיכו להיות חלק ממשפחת העמותה למען משרתי המילואים.

משה פישר, חבר בעמותה, מתאר את הקשיים הרבים של פעולות העמותה, בין היתר, כעמותת מתנדבים ומדגיש את עשייתו של אבי באהבה ובלהט, שהביאו להצלחות רבות. לכן האסון על לכתו משאיר אותנו עם כאב עמוק וגדול והחשיבה היא להמשיך לזכרו ולמען המילואימניקים.

שינוי שם העמותה:

השם שהוצע הוא "העמותה למען משרתי המילואים ע"ש אל"מ במיל' אבי סייג ז"ל".

כולם הצביעו בעד, 6 מהנוכחים ועוד 2 הצביעו במייל - ההחלטה התקבלה פה אחד.

מינוי יו"ר חדש:

אל"מ במיל' אופיר כהן מגיש מועמדותו לשמש כיו"ר העמותה.

הצבעה פה אחד בעד - הוחלט - יו"ר העמותה יהיה אופיר כהן.

מורשה חתימה נוסף:

אופיר כהן - מציע את מתן סייג במקום אבי סייג ז"ל כמורשה חתימה.

הוחלט פה אחד - למנות את מתן למורשה חתימה במקום אבי ז"ל.

עמותת
חיל הים

סייג אבי ז"ל

	דרגה: אל"מ
	ת. לידה: 21/04/1955
	ת. פטירה: 27/04/2021
	מקומות שירות: בוגר קורס חובלים - מחזור כ"ה, אח"י חנית, אח"י סופה, פלגה 915, א-טור, מפקד בסיס עין גדי

יהי זכרו ברוך

חנוכה בבית

חברים, שכנים, מכרים - אנשים שאהבו

יורם הופמן - חבר של אבי

בעליה של חברת סוכנויות ים מאוגדות א.מ.א.
ויו"ר קבוצת (Marine Logistic Services) MLS

הפרתי את אבי עשרות שנים, מאז שהתחיל לספק לחברה שלנו מכולות, תיקוני מכולות ועוד שירותים שקשורים בספנות. במשך הזמן הפכנו לחברים טובים, דבר די נדיר בעולם הספנות. גילינו שאנחנו מדברים באותה שפה, נוצר בינינו קשר חברי והדוק שקלל גם את משפחתו. הוזמנתי לאירועים של אמקו ולמסיבות משפחתיות. תמיד אהבתי אותו וגם ילדיי, הדור הבא בחברה שלנו, אהבו אותו. במהלך השנים הלך הקשר בינינו והתחזק. כשאבי נפטר מקורונה היה לי מאוד קשה, הייתי בהלם ובאבל. דבורה והמשפחה ביקשו לשמור על פרטיות, לכן מותו הפך אותי בתדהמה.

המעלה הכי גדולה שלו הייתה הרצון ללמוד ולגלות דברים חדשים. תמיד ראיתי אותו יושב בישיבות ורושם רשימות והערות. פעם שאלתי אותו: "אבי, מה אתה עושה עם כל הניירות האלה?" והוא ענה: "אתה לא תאמין, הכול שמור אצלי." כשהזמין אותי לבקר בביתו, לקח אותי לקומה השנייה ושם הראה לי חדר ובתוכו מאות תיקיות ממוינות לפי תאריכים ולפי נושאים.

אני לא אוהב שותפויות עסקיות מחשש שמשוהו יתקלקל, אבל עם אבי שהיה אדם הגון, הוגן וישר - יצרתי כמה שותפויות ותמיד הסתדרנו. לעתים היו בינינו חילוקי דעות אבל הן נפתרו, בלי מריבות ובלי צעקות. אפשר היה לסמוך עליו. חשתי ביטחון מוחלט וידעתי שמידע ששמע ממני לעולם לא ידלוף החוצה. אמין וישר - כבר אמרתי.

כשנסענו יחד לכנסים בחו"ל הוא הודיע לי שביום הראשון נסתובב בכנס, נלחץ ידיים לקולגות שלנו, רובם ככולם אנשי ספנות, תובלה ימית, בוני מכולות וכיוצא באלה, ולאחר מכן אנחנו בחופשה. פעם נסענו לכנס בבילבאו שבספרד, ביום הראשון עשינו את המוטל עלינו, לחצנו ידיים, קשרנו שיחה עם אנשים, התמנגלנו, ולמחרת שכרנו מכונית וטיילנו במשך חמישה ימים.

פעם בחודש וחצי בערך, במשך שנים רבות, היינו נפגשים לשיחה בארבע עיניים, אצלי במשרד או אצלו. הוא היה בוס קשוח מאוד באמקו, טיפשות הייתה מוציאה אותו מדעתו, ועם זאת היה הגון ביותר עם עובדיו. כשהייתי בא לאמקו ים הוא נהג לומר למזכירתו ליליאן: "אני בשיחה עם יורם, אל תעבירי שום שיחה, לא משנה כמה זמן זה יימשך!" שתינו קפה או תה, אכלנו עוגיות 'עבדי', ודיברנו על הכול: על הפעילות בקהילת המושב במשגב דב, על הצבא, על עמותת המילואים, על עסקים משותפים, על הילדות בנצרת, על המון דברים. אהבתי את זה שהוא היה טיפוס מיוחד. מכל האנשים שפגשתי בעולם הספנות אותו הכי הערכתי ואהבתי.

אני חושב שבהשפעתי הוא החל לעשות ספורט. אני עושה פעילות גופנית כבר חמש-עשרה שנה באופן קבוע. יום אחד אמרתי לו: "אבי, רבאק, תמצא לך שעה אחת לעצמך במשך היום ותעשה פעילות גופנית. אתה נראה כבר כמו כדור, וזה לא בריא." לא הייתי צריך לנדנד לו, הוא תפס את עצמו בידיים והחל לצעוד מדי יום ביומו. היו בינינו יחסים מספיק קרובים שיכולתי לומר לו אפילו דבר מסוג זה. הוא לא נפגע וידע שדבריי נאמרים מדאגה ומחברות אמת.

יום שישי אחד נסעתי עם אבי ושלווה שותפים נוספים לאזור הגלבע, למיזם אגירה שאובה (תחנת כוח הידרו-אלקטרית המשמשת בעיקר ככלי מתקדם לאגירת אנרגיה). אחרי הביקור בגלבע נסענו לשתות קפה בבית שאן. התיישבנו בקניון די מוזנח, הזמנו שתייה ולפתע אבי נעלם. הלכתי לחפש אותו ומצאתי אותו יוצא מחנות עלובה ושוממה בקניון ובידיו כמה שקיות. "אבי, מה קנית?" שאלתי, "בכל מקום שבו אני נמצא אני מנסה לעזור לסוחרים המקומיים." הוא היה מלך!

גם בחו"ל הוא תרם את חלקו בהנעת גלגלי הכלכלה ונהג לקנות כמה חולצות, מתוצרת לקוסט - כמובן. הייתה לו אהבה ידועה לגדג'טים.

אבי סייג היה אחד האנשים הכי ראויים וטובים שהכרתי. התחברנו לא רק בשל החוכמה שלו, אלא בשל המקצוענות, היסודיות והחזון. לדידי הוא האדם הכי מוערך בענף שלנו ומודל לחיקוי. אבדה ענקית.

הספדה של רוחה תורג'מן – חברה

אני רוצה לדבר על אבי, לא על אבי המנכ"ל, המייסד והבעלים של אמקו ים, המתנדב הסדרתי, הפילנתרופ, איש הצבא, אבי המילואמניקים, איש חיל הים, ועוד עשרות אבי בעלי שיעור קומה שכולכם מכירים והם כולם אבי סייג אחד גדול מהחיים עצמם.

אני רוצה לדבר על אבי שאני מכירה וזה קשה מנשוא מכיוון שלא דמיינתי שנעמוד כאן היום חפוני ראש, דומעים ומבכים אבדה בלתי נתפסת. לא האמנתי שכך זה ייגמר. האמנתי שתוכל לה, למגפה הארורה הזו מכיוון שהיחיד שיכול לנצח כנגד כל הסיכויים זה אתה. נלחמת כארי, נאבקת על החיים, לא רק בשבילך עצמך אלא בשביל דבורה מתן ועומר. נאבקת על החיים כדי לזכות לראות את בניך עומדים מתחת לחופה, נלחמת כדי ליהנות מהמשפחה הקטנה והמדהימה שיצרת באהבה כל כך גדולה.

אני לא יכולה להפסיק לדמיין אותך פורש ידיים לחיבוק של ילד, כי מתחת למראה הקשוח והרציני אתה כל כך רגיש, רך, נדיר, מלא באהבת אמת טהורה. זכיתי לראות את האהבה העצומה הזו שיש לך לילדים עם ילדי שלי. מהרגע הראשון שפגשו בך הם ראו אותך ללא קליפות ללא שכבות רק בפשטות ובאמת מוחלטת, והם רצו לזרועותיך בשמחה עצומה כל פעם מחדש. אהבו אותך אהבה גדולה ואמיתית. האהבה הזו שלהם ושלנו לא תעלם לעולם היא משקפת את גודל נשמתך העצומה.

ילדים מסוגלים לראות מתחת למעטה הקשיחות ולהרגיש את האדם בפנימיותו העמוקה והם ראו אותך בדיוק כפי שאתה, טהור לב. מעטים הם האנשים שניתן לומר עליהם שהם טהורי לב, עליך אני יכולה לומר את זה בקול גדול שישמעו השמיים וישמע העולם כולו.

שאלו אותי אנשים שלא זכו להכירך ושמעו את קולי השבור: מי היית בשבילי? מי היית בשבילנו? ולא יכולתי למצוא את המילה שתתאר אותך. ומשום מקום, ממעמקי התת-מודע עלתה המילה 'נפיל'. והיא מתארת אותך בשלמות לא כאחד האדם, אלא כמלאך עצום בגודל נשמתו שירד אל הארץ להיטיב עם יושביה. פתאום התחוויר לי באחת שכל האבי שאנחנו מכירים, כל אחד מהחוויה האישית שלו איתך, ומצדדים רבים ושונים של אישיותך, כולם מסתכמים במילה אחת: 'נפיל'.

אבי היה איש אשכולות בעל לב עצום, יכולת נתינה אדירה ורגישות בלתי נתפסת לאחר. אין יום שבו הוא נעדר ממחשבותיי. דמותו בשבילי ובשביל רבים שזכו להכירו היא מודל לנתינה ולעשייה חברתית בלתי מתפשרת. אבי הותיר אחריו מורשת אדירה ורוחו מלווה אותי בכל יום.

הספד של אביעד אטינגר - חבר

יש אנשים שאתה זוכר את הרגע בחיים שבו הכרת אותם כי זה היה במהלך מקרה מיוחד או יוצא דופן. לגבי היכרותי עם אבי, הרי שאני לא באמת זוכר מתי הכרתי אותו, כי מבחינתי הוא היה שם מאז ומעולם.

להיכרות המיוחדת והקרובה עם אבי זכיתי כאשר קיבל עליו לעמוד בראש המתנ"ס בגדרות על מנת להעביר אותו מסף חדלות פירעון למתנ"ס מצליח, רווחי וראוי לתושבי האזור. הוא ביקש ממני אז להצטרף אליו לוועד המנהל של המתנ"ס ולסייע בידו במשימה. זה היה לפני כ-15 שנים.

היו אלה שנתיים של עשייה קהילתית וניהולית לצדו של אבי, במהלכן נחשפתי ליכולות יוצאות דופן של אדם שהוא קודם לכול ערכי וקהילתי אבל גם יעיל, מקצועי ויסודי באופן נדיר.

יכולתו של אבי לעסוק בעיקר אך לא להזניח את הטפל, להיות תקיף, קפדן ועיקש לצד הבנה עמוקה של מה נכון לעשות למען הארגון ולמען עובדיו (גם אם הם לא תמיד ובכל עת מבינים זאת) הייתה תמיד לפלא בעיניי.

לא הכרתי מעולם (אולי חוץ מרעייתי אודליה ז"ל) אדם חרוץ כל כך ויעיל כל כך, אשר היה מסוגל להגיע להספק בלתי אפשרי של מספר ימים ביום אחד. היכולת הזו לקחת עניין ולפרק אותו עד לאחרון הגורמים ולאחר מכן להרכיב אותו נכון יותר וטוב יותר, בלי למצמץ ובלי לוותר לעצמו או לאחרים, היא יכולת של מנהיג.

ואבי היה מנהיג ברמ"ח איבריו. כך באמקו ים, כך בעמותה למען משרתי המילואים, כך במתנ"ס ובכל מקום שבו בחר לגעת.

אומרים שיש מי שמדברים ויש מי שעושים. אבי שילב את הדיבור בעשייה. הוא היה ביצועיסט מהמעלה הראשונה אך חלק גדול מהישגיו באו מדיבורים: בוועדות הכנסת, מול הרשויות השונות, מול נבחרי ציבור ומול בעלי תפקידים, בצבא ובמוסדות המדינה השונים. אבי שהיה חד, מקצועי ויסודי באופן מוחלט בכל עניין שייצג בו, רהוט וערפי, היה כל מה שאי אפשר לעמוד מולו.

לו היו כולם ובפרט אנשי המילואים, האלמנות, יתומי צה"ל ונכי צה"ל, יודעים כמה מזכויותיהם נתקבלו או שופרו כתוצאה מיוזמתו, נחישותו והתמדתו של אבי - הם היו ככל הנראה מצטרפים אלינו היום.

אך אבי, תמיד עשה הרבה ודיבר פחות. מדי פעם בפגישותינו היה מעדכן על ההישגים ותמיד בצניעות ורק לאחר שהתעקשתי וביקשתי שיפרט. כל כך הערכתי אותו על כך שגם כשברור שהוא ורק הוא עומד מאחורי ההישגים, תמיד ראה עצמו כחלק ממערכת ומעולם לא זקף אותם לזכותו. הסיפוק שלו היה תמיד מההישג ואף פעם לא מההכרה.

שבוע לפני שהורדם לקראת סוף ינואר 2021 הספקתי עוד לבצע אתו שיחת וידאו כשהוא במיטה בבית החולים, בשעה ששנינו צופים ב'ארץ נהדרת' ומחליפים חוויות על המציאות ההזויה. מאז אבי הורדם והונשם ואנחנו ציפינו והמתנו להתאוששות. האמת, לא העליתי על דעתי שזו לא תבוא.

בערב יום העצמאות האחרון, ממש עם תחילת הטקס בהר הרצל, עלתה דמותו של אבי בעיניי וכתבתי לדבורה: "היי דבורה יקרה... מקווה לבשורות טובות... רואה את תחילת אירועי העצמאות ומיד דמותו של אבי עולה מולי... הוא תמיד בעיניי כל מה שיפה בישראל! בע"ה יחלים במהרה."

זה לדאבון הלב כבר לא יקרה.

אבי - אתה תחסר לי ולנו מאוד.

דבורה והילדים - כולנו איתכם בצער העצום.

אורה כורזים - חברה

לפני יותר מעשרים שנה חברה הכירה לי את אבי במחשבה שיהיה לנו חיבור עסקי. עם אבי עסקים לא עשיתי מעולם. לעומת זאת, נוצרה חברות של אמת, תחילה בינינו ואחר כך גם בין המשפחות. בקיץ 2004 תכננו לצאת לחופשה עם הילדים. בעוד אנחנו רצינו לנסוע להילטון טאבה, אבי היה המבוגר האחראי והתעקש על טיול בקפריסין. הוא אמר שטאבה מסוכנת מדי. ואכן, כעבור שישה ימים בעודנו מטיילים בקפריסין, התבשרנו על פיגוע שהתרחש בטאבה. פיגוע שבמהלכו נהרגו תשעה-עשר ישראלים. האחריות וקבלת ההחלטות הנכונה של אבי שוב הוכיחה את עצמה.

בקפריסין התוודענו לאבי האיש האהוב והמוערך בכל מקום. בכל עיר ואתר שהגענו אליו התקבל אבי בכבוד מלכים ובעיקר באהבה גדולה מאוד והוקרה על פועלו ואישיותו. גם בערים שהיו זרות לאבי, מיד התחבר ואירגן במידית מסיבת יום הולדת עם כל הפרטים: עוגה, נרות ושמחה גדולה.

זכיתי להיות בחגיגת קבלת הדרגה של אבי, בעודנו במילואים הוא הועלה לדרגת אל"מ. כל הקצונה הבכירה של חיל הים הגיעה לברך.

במהלך השנים אבי היה בשבילי אח גדול, משפחה, כזה שדואג, בודק ומנסה לעזור ולסייע מתוך דאגה אנושית כנה וחמה. אבי היה איש של נתינה, תרומה שלא על מנת לקבל פרס ובעיקר איש אוהב בריות שכל מי שנתקל בו התאהב בו.

הלב של אבי תמיד היה במקום הנכון, מעט דיבורים והרבה מעשים. הוא מעולם לא ויתר לעצמו ולא ויתר גם לזולת. ערכים של הצטיינות והצלחה היו הסמל המסחרי שלו, הרי זה גם מה שתמיד דרש מסביבתו: לא קופאים על השמרים, תמיד מסתערים במרץ על היעד הבא.

בבקרים רבים קיבלתי השכם בבוקר הודעות בצורת גזיר עיתון. ידיעות הקשורות לעיסוק שלי, למתחרים שלי, ותמיד בסוף עצה קטנה, כיצד כדאי לפעול.

ההתנדבות הייתה נשמת אפו, תמיד סיפר על העשייה הזו יותר מאשר על עבודתו.

אבי, חבר יקר, אח גדול, אתה חסר לי ולנו מאוד.

אבי צרפתי - חבר

היום זה האיש היקר אלי סייח שתלך לאלמו הטוב ער

שמי אבי צרפתי, כיום פנסיונר של הקיטא הכאמאי.
המוסד לביטוח סוציאלי חסוב זה עברתי 44 שנים וניהלתי,
בין היתר, את תחומי המילואים האבטלה ובכואה העובדים
הפשוטות מל וניקום של חברי.

אבי אלי סייח הכירי ובכיתי לפני ^(למנוחה) לפני כ- 15 שנה בחדר
הכנסת הבן יצג את אנשי המילואים, החילום המשפחתיים,
אלמנה צ'ה, מקדמים ומפשיים וכל באל במערכת המנהל
אלה הקים וניהל בהתעבות.

המחלק השנים החברתי והיו לנו שיתופי פעולה ימים שנתנו
בכואה יבול לאנשי המילואים ודני משפחותיהם.
בבר בטנים המילואים להכרחינו עמדי על מכלולו האבטלה
של האיש המלמד הזה.

אבי מאלד חרתי, צנוע אך חדור מטה, נעים הליכות, מחיל ויטפוי,
עקשן ואולף העולם במהירות בלחץ של שנים וחתי כנס, מקדמים
ומקדמים כדורים וכל באל במטה לקדם בכואה לאבטלה אולן
הוא העלם לייצג בהתעבות ומסיוול אין קץ.

באלד הככל להיות חברים (והיו לא נמן היה שלא לכת שבי אחר
איטילא הממנוט) בכיל להכיר את המשפחה שלי, מלד אשתי
המחברה להבירה ואני לאבי.

בכואני שדצק השגר המלנוה בה המלחה אלצילנו ביופליים
הבס אבי (המלד שסיבה אבי המלחה הממנוט והממנוט) פונה בסלון
ושלוח אולד (אחד על אחד) עם בני אלס (מורה ומחנך) על השלילה
המבולה והמלחים במילוק הדור הוציר. ביופליים

כזה היה אבי - איש של ערכים וחילוקים לאנשים טובים,
כאל פורר שולד מורה לפרח...

אבי השלד אחריו מושג של עטיה מכלולו למחן המלד
והמלד המלד לכך היה המלד המלד אולו אימנה דורה
המלד הממנוט, המלד לזכרו.

המלד איש זה עליו ונלד דברים אנשים ממלחים וממלחים
שונים, שלא כולם הכירו זה אזה, על פועלו של האיש הנהגי
ואל המבירה ונפרסה ממנה המלד של מכלולו המלד,
בנימל, מוכחה, הממנה ומנה לאו מלד. מכלולו אלד
המלד להמלחים חסרי מקדמים לאבטלה אולן קדם לייצג.

והי בכיל ברוך

יפה אורי - חברה

אלמנתו של נוני, חברו מקורס חובלים

כותבת לך - בלשון הווה,

אבל אתה כבר בעבר!

חושבת עליך בלשון הווה,

אבל אתה בעבר!

וקשה לי,

קשה לי בלבול הזמנים!

אתה הרי פה!

כל כך נוכח

בין ועם כל החברים!

אבל אינך!

הכרתי אותך עם גיוסי לצה"ל,

אני בת 18 בקורס מופ"מות,

ואתה בקורס חובלים עם נוני שלי,

הייתם חברים טובים מהרגע הראשון,

ועד לרגע האחרון!

חברי נפש עד יומכם האחרון.

עזבתם אותנו בהפרש של כמה ימים.

הביישנות שהייתה בך כפי שחשבת, התבררה לי כצניעות.

היית תאב חיים שהאמין שאם פועלים נכון, הכול אפשרי!

היית איש של אנשים, עם נתינה אין סופית,

איש שחלם והגשים חלומות!

הצלחת להפוך עסק קטן לאימפריה חובקת עולם...

ונשארתי צנוע כתמיד.

איש משפחה אוהב ואהוב שהחברים תמיד חלק מהווייתך.

מתגעגעת מאוד ומתנחמת שנוני שלי ואתה נמצאים יחד אי שם בין המלאכים.

איילת [איה] חייק - חברה

ההיכרות שלי עם אבי ז"ל היא רבת שנים. לפני כעשרים שנה, בתחילת שנות האלפיים, אבי כיהן כיושב ראש המתנ"ס וחפשו אנשים מתחומים שונים לסייע בהבראתו. בהיותי רואת חשבון הוא גייס גם אותי. מצאתי את עצמי עובדת בהתנדבות בעבור המתנ"ס.

ילדינו עלו יחד לאותה כיתה א', שיתפנו פעולה בכמה מיזמים, החברות בינינו ובין משפחותינו התהדקה ואפילו יצאנו יחד לטיולים. בשנת 2007 אבי הציע שנלך יחד לקורס דירקטורים. אני כבר כיהנתי כדירקטורית בחברות ציבוריות, אבל איכשהו בזכות יכולת השכנוע הידועה שלו הסכמתי ונרשמתי. לאבי היה צמא גדול לידע והוא האמין במפגשים מסוג זה גם ליצירת נטוורקינג. כבר בהפסקה הראשונה הוא הפך למרכז הקבוצה וסחף אחריו קבוצה של חברים חדשים שהתגודדו סביבו.

הכריזמה, המנהיגות, יכולת השכנוע, האישיות המקסימה שלו - כל אלה גרמו לכל מי שהכירו להתגייס לבקשתו. לא הייתי היחידה, היינו סיירת של אנשים שהיו מוכנים להתייצב לפקודתו של אבי בכל פעם שביקש.

הוא יחסר לי תמיד.

יהי זכרו ברוך.

רויטל ושמשון כרמלי - שכנים וחברים

את אבי אנחנו מכירים מיום שהגענו למושב משגב דב. תמיד היה מסביר פנים וניחן באוזן קשבת. אבי נרתם לכל פעילות חברתית וציבורית במושב ובקהילה. אדם שתמיד יכולת לסמוך עליו שייתן כתף ויעזור השראה. ידענו מאז ומתמיד שאבי דואג לחלש ולנצרך... לניצולי השואה, ולמי שאין לו.

בטיולים משותפים שלנו חיפש מזכרות ממלחמת העולם השנייה כדי לתרום למוזיאון יד ושם. אבי תמיד התעניין בנו ובילדים ... היה אכפת לו מכל אדם באשר הוא אדם. נהנינו לשהות במחיצתו והבנו כמה תרם לקהילה בהתנדבות וגם במתן בסתר.

אבי היה חבר במלוא מובן המילה... הוא כל כך חסר לנו...

ורד מנור - חברה

את אבי הכרתי לפני יותר משלושים שנה בזכות דבורה חברתי שהייתה לזוגתו.

עוד בטרם היה ברור אם יחברו את חייהם, מצאתי בן אדם שקט, רציני, עם חוש הומור פתוח לחיים, בדיוק מתאים לדבורה שלי.

הזמן חלף והם נישאו והיו למשפחה.

אבי התגלה כבן זוג ואב מסור ואוהב שמוכן בכל רגע נתון לקטוף את הכוכבים עבור משפחתו הקטנה, וכחבר, אזנו כרויה תמיד והוא נכון לסייע בכל עת אם בשמחה או במצוקה.

אבי האדם, החבר, היה דמות מיוחדת מאוד וצנועה, ואני בוחרת בשירו של נתן יונתן לתאר את האיש המיוחד הזה:

"למרגלות ההר נולד

ליד הנחל...

...וכשהיה לאיש

מגבעולי הערבות הבוכיות נטה סוכה,

מאבן המבצר האפורה בנה לו בית,

על מי הנחל טחנה הקים,

זרע שדות.

שלח הונו על פני הים באניות סוחר...

...ובנופלו בבוקר לא עבות אחד על אדמתו,

יקנו לו אחוזת עולם,

ליד אמות המים השקטות.

איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא

אשר היה כערבות הבוכיות.

וכמו מבצר עתיק היה בסוף הדרך..."

אבי השאיר אחרינו משפחה למופת ומורשת מפוארת של אדם צנוע שכולו היה למען משפחתו ולמען הזולת והמדינה.

יהי זכרו ברוך ונצור בליבי,

ורד

אלי כהן - שכן וחבר

אבי היה בשבילי חבר אמת, בטוב וברע.

את השקדנות, הרצינות וההתמדה כולם מכירים, אבל תכונות אלו לא מתאימות תמיד לכל מצב. למשל בטיול משפחות "בטן גב" במקום נופש שבן "הכול כלול" בקפריסין, לא העליתי בדעתי שאֶדְרֹשׁ לספורט אתגרי. כל בוקר בשבע אפס אפס הייתי מוצא את עצמי מגיע ליציאה לכביש העלייה להרי הטרודוס. שם כבר ממתין לי אבי ומתחילים ללכת וללכת... כך אבי, מחליט משהו ומבצע, בלי הנחות.

אבי היה האיש הכי רציני שאני מכיר, תמיד חוזר לכל מי ששאל או ביקש משהו וזאת אחרי שבדק, גם אם מדובר בנושא פעוט שנראה שמנכ"ל כמוהו לא יעסוק בו. ועם זאת הייתה לו היכולת לצחוק ברוח שטות על משהו של מה בכך (אפילו טיפשי) ולהדביק אותך.

אבי היה לוחם צדק אמיתי שעוזר לכולם, בעיקר לחלשים, ורצוי שלא יראו ולא ידעו.

אבי ריגש אותי במיוחד כשראה שאני לא במיטבי, לאחר שעזבתי חברה משפחתית שבה עבדתי 30 שנה. הוא הציע לי לבוא לעבוד אצלו כי יש לו "פרויקט" בשבילי. אני בטוח שהוא רצה למעשה לעזור לי ולהרגיע אותי. למזלי תוך חודש הכול הסתדר, הרבה בזכותו.

והיו גם פגישות וארוחות ערב רק של שנינו, ותוך כדי כך הוא בדק מקרוב שאצלי הכול בסדר. וכתמיד, כל שהייה במחיצתו הייתה מעניינת ונעימה.

כמו שדבורה תמיד אומרת: הוא היה אחי הגדול.

אבי, אני מתגעגע אליך המון ומרגיש שיש פחות מי שישמור עלינו.

תודה על הכול.

מירב ואורן בן-הרוש

משפחת סייג היקרה לנו מאוד,

ההיכרות בינינו החלה לפני שנים רבות, כשהתחלתי ללמד את עומר (התלמיד הכי נהדר שיש). הייתי אז מורה בתחילת דרכה ועומר היה אחד התלמידים הראשונים שלי. בהדרגה, החלה היכרות אישית איתכם, משפחה מיוחדת במינה. אמנם לימדתי את עומר אבל אבי לא ידע שבמקביל הוא מלמד אותי דבר או שניים על מעורבות ההורים בתהליך ההוראה. אבי היה הראשון ללמד אותי על ההשפעה האדירה של הורים השותפים למסע הלמידה באופן מלא ומסור כל כך. בלי ויתורים, בלי לעגל פינות. בהתמדה, בנחישות ועם המון אהבה. התוצאות לא איחרו לבוא - עומר הפך לתלמיד נפלא.

בהמשך היה זה אבי שבזכותו עברנו להתגורר במשגב דב. לפני כ-16 שנה, בדיוק כמו היום, מציאת בית בגדרות הייתה משימה כמעט בלתי אפשרית. אבי סייע לנו מאוד ומאז ועד היום אנחנו מתגוררים בבית השייך למשפחה. לאורך שנים מתקיימים בינינו, מעבר ליחסי ידידות עמוקים, גם יחסי שוכר-משכיר. אבי התגלה כאדם ישר, שמדקדק בפרטים הקטנים ביותר ומסייע בעת הצורך.

בנוסף, קשר מיוחד נרקם לאורך השנים בין אורן לאבי שהגיעו מאותו הרקע - אותה העיר ואותה השכונה ואף מבנה משפחתי דומה מאוד. הם תמיד הפליגו לשיחות ארוכות וקשרו קשר חברי שנמשך לאורך שנים ארוכות.

והדבר החשוב ביותר, שעליו לא ארחיב - אבי בדרכו הייחודית הציל את אבא שלי. אכן נסתרות הן דרכי האל.

את אבי ראינו בפעם האחרונה כמה שבועות לפני שחלה. הוא הגיע לסייע בתקלה שהתגלתה בבית. זכור לנו בבהירות כי הוא כל כך שמר על עצמו - המפגש התקיים מחוץ לבית ונשמר מרחק בין הנוכחים. כששמענו את הבשורה המרה כי חלה וכי מצבו אינו טוב התקשינו מאוד להאמין. ועדיין קשה לתפוס את שקרה.

אבי היה חלק מחיינו במשך שנים רבות. למדנו ממנו רבות, פגשנו בו במעגלים שונים בחיינו, בהקשרים שונים וכל מפגש היה מעניין, מלמד ואנושי.

קשה לנו מאוד העובדה שהוא כבר אינו כאן וקשה מאוד לדבר עליו בלשון עבר.

נזכור אותו תמיד.

דבורה, עומר ומתן היקרים - אנחנו אוהבים אתכם מאוד. תמיד נהיה כאן בשבילכם.

באהבה רבה, מירב ואורן בן-הרוש

דדי שמחי - חבר

איש קטן גדול, חושב, ישר, חכם, הגון ותכליתי.

הכרנו לפני כשש שנים ומיד ראיתי בו מנטור אמיתי.

ניסיונו הרב בכל התחומים: ניהול, פיקוד, כלכלה, צבא, חברה, כנסת, והכי חשוב באנשים, היו לי לעזר רב וזווית נוספת לבחינת אירועים בתפקידי המאתגר.

שיחותינו המעניינות, שבהן הרוגע של אבי מצד אחד והחדות והנחישות שלו מצד שני, היו מעיין נובע של פתרונות אפשריים לבעיות קיימות. מעין תרגילי מחשבה למציאת מענה לבעיות ואתגרים במדינה שהייתה כל כך חשובה לו.

אבי, שהיה נושא הדגל בהעצמת מערך המילואים, תרם באופן ישיר ומהותי לביטחון ישראל לשנים רבות. אני מכיר זאת מניסיוני רב השנים בצה"ל ובמערך המילואים, ועל כך כבר נאמר רבות.

את כל זה עשה תוך הקמת משפחה לתפארת, שהיום שנה אחרי לכתו, אנו רואים את עוצמתה והדרה. דבורה והבנים קרוצים מאותו חומר מיוחד.

יחסר לי מאוד האיש הקטן גדול, אך עצותיו ילוו אותי תמיד.

יהי זכרו ברוך!

אדי, הרופא המסור

התכתבות של דבורה עם אדי, הרופא המסור במחלקה לטיפול נמרץ באספ הרופא:

שנה טובה ובריאה, מוצאת לנכון לשתף אותך בהחלטתו של הבן הצעיר שלנו עומר לנסות להתקבל ללימודי רפואה לדבריו "לאחר החשיפה אליך ואל האנושיות שלך." תקצר היריעה מלהכיל את התודה וההערכה הרבה שאנחנו חשים אליך.

מצרפת תמונה מהחתונה של מתן, בתקווה שאתה עוד זוכר אותנו

תשובת הרופא

בוודאי זוכר. משפחת סייג אבי. זוכר היטב אותך, את מתן ואת כל המשפחה של אבי. שוחחנו ארוכות על מצבו של אבי ולעשייה שלו ותרומה למדינה. אני גם זוכר שאמרת לי שמתן מתחתן בספטמבר ואבי חייב להחלים כדי להשתתף בחתונה שלו. חבל מאוד שזה לא קרה. לגבי עומר, שמח בשבילו, לדעתי, הוא קיבל החלטה נכונה.

שנה טובה, חג שמח, ד"ש למתן.

מאחל לו ולאשתו הטרייה אושר ועושר ובעיקר לכבד אחד את השנייה.

המון בהצלחה.

אדי.

אַךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּהוּ.

אכפתיות, התנדבות וגמילות חסדים

שלושים ושתיים שנים התנדב אבי במשטרה, רוב הזמן ביחידה מיוחדת למיגור הסמים והפשיעה בעיר רמלה והאזור, ואחר כך ביחידת המתמידים של משמר הגבול. בשנת 2002 הוא נבחר לנציג מושב משגב דב במליאת המועצה האזורית גדרות ולחבר בהנהלת המועצה. בתפקיד זה היה חבר בוועדת מכרזים, בוועדת ביטחון, והיה יו"ר המתנ"ס ששירת כאלף ילדים ומבוגרים בחוגים ובפעילויות שונות.

במשך כעשר שנים היה חבר בהנהלת עמותת חיל הים, הוא אף התנדב לשמש כיו"ר של קרן גדרות למלגות על שם רב חובל מושיקו לוי.

בשנת 2019 מונה אבי על ידי תת ועדת הכספים בכנסת לרכז ועדת הידברות לגופים השונים במשק: משרד הביטחון, צה"ל, ביטוח לאומי ואחרים, בנושא שיטת חישוב ההחזר לעצמאים במילואים.

בשנת 2020 היה חבר במועצת הביטוח הלאומי בתחום המילואים.

ואת כל הפעילויות האלה עשה שלא למטרות רווח ולא לקידום פוליטי, הוא לא היה מזוהה פוליטית עם שום מפלגה, כמתחייב מתפקידו במילואים ובעמותה למען המילואימניקים. את תרומתו החברתית עשה אך ורק מטעמי ציונות ושליחות.

אין לדעת כמה תרומות תרם אבי לארגונים שונים ולאנשים פרטיים מפני שרובן נעשו בסתר. אולם ידוע על התרומות הבאות שבשל גודלן או בגלל הלוגיסטיקה הכרוכה בנתינתן לא ניתן היה להסתירן:

- תרומה לעמותת המילואים
- תרומת קונטיינרים לבתי החולים: שיבא בתל השומר, שערי צדק בירושלים, קפלן ברחובות, זיו בצפת ורמב"ם בחיפה - שנועדו למגורי סגל רפואי עם פרוץ מגפת הקורונה.
- תרומה לתנועת נוער צופים
- תרומה לחיל הים
- תרומה למגן דוד אדום
- תרומה לסוכנות היהודית
- תרומה לארגון אלמנות ויתומי צה"ל

תהילה חזות - קצינה בחיל הים

הכרתי את אבי כשהייתי מפק"צית בת עשרים וארבע והזמנתי אותו להרצות בפני צוערים על חוק המילואים, הבייבי שלו. אבי הקדיש לנושא לילות כימים במסירות, בנחישות ובמחויבות. איכשהו נקשרנו, הוא היה בשבילי מֶעֵין אב והתנהג אליי כבת טיפוחיו.

אמי היא מורה לחינוך מיוחד באילת. חלק מתלמידיה נמצאים על הספקטרום האוטיסטי, חלקם בעלי מוגבלויות אחרות. אחד הילדים בכיתה היה נער שהגיע למצוות אולם משפחתו לא יכלה לממן את האירוע. אבי שמע על כך והחליט לממן את האירוע כולו. הוא שכר אוטובוס והסיע לירושלים את הילד ומשפחתו, את חבריו לכיתה שחלקם מעולם לא יצאו מאילת, את ההורים המלווים ואת הסייעות והמורות.

עמדנו שנינו ברחבת הכותל, הילד עלה לתורה ובקושי יכולתי לעצור את הדמעות. אבי השביע אותי שלא אחשוף אותו ושאיש לא ידע שהוא מימן את האירוע. אחר כך הוא מימן גם ארוחה במסעדה לכולם ונעלם.

ילד בר המצווה כלל לא ידע שהאיש הנחבא אל הכלים שנתפס בתמונה (מאחור) הוא שמימן את כל האירוע.

הייתה באבי נתינה ענקית ללא תמורה. ותמיד בצניעות ובסתר. אבי היה איש משפחה, איש עסקים, מתנדב, ומתמצא בפרטים הקטנים. איבדתי את אחד מחבריי הטובים ביותר. נפלה בחלקי הזכות לזכות בחברות שלו.

לאחר שנודע לי על פטירתו הכיתי על חטא שהייתי תמיד לא זמינה, עסוקה, ולא מצאתי זמן לחזור אליו ולהיפגש אתו. בלילה כתבתי את הדברים הבאים:

אבי היקר, השעה כמעט שתיים ואני לא מצליחה להירדם. המחשבה עליך, הגעגוע, הלוויה הקשה, מדירים שינה מעיניי. חבר יקר ואהוב עם לב ענק. המילים שחוקות מלתאר את החלל העצום שנפער, שחוקות מלתאר את מה שהיית בשבילי. זר לא יבין את החברות המיוחדת שנרקמה בינינו. במהלך השנים ליווית אותי בצמתים החשובים בחיי. דאגת לי, הכוונת ופרגנת. התייעצתי אתך לעתים קרובות.

היית איש רב פעלים וברוך כישרונות. והחשוב מכול: טיפחת את משפחתך הנפלאה שהייתה כל כך יקרה לך. ביום הולדתך השישים אמרתי לך: "מצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם." אהוב, אדם חד ומבריק, אצילי ונעים הליכות, בשבילי אתה אדם עם לב ענק, נתינה עצומה, ללא כל תמורה, אדם טהור שפיו ולבו שווים, חבר יקר ואמיתי. הלב נשבר.

תודה מאופיר קבליו כפי שנכתבה בעבודת הדוקטורט שלו

תודות

לד"ר אלישבע רוסמן-סטולמן, על הליווי המלמד, האכפתיות והתמיכה בכל שנות המחקר. היית שם עבורי לכל שאלה ולכל סוגיה, תמיד עם חיוך ומילה טובה במעלה ההר.

לשגית, שותפתי לחיים, שתומכת ומעודדת אותי לפרוץ גבולות. את הפסגה הזאת לא היה אפשר לכבוש בלעדיך.

למרכז ארגוב לחקר העם היהודי ומדינת ישראל. הערכה רבה על הסיוע והתמיכה במחקר.

לאבי סייג ז"ל, יו"ר העמותה למען משרתי המילואים. עמוד התווך בטיפול במערך המילואים. אבי סייג בידי במחקר על פעילות העמותה ועל מערך המילואים בכלל. אנצור אותו בליבי לעד.

תעודות הוקרה

מעט מתעודות רבות ומכתבי תודה שהצטברו במשרדי אמקו ים

ספורט אתגרי, העצמה ושילוב חברתי לאנשים מיוחדים

תודה והערכה
לאמקו ים
על האירוע וקבלת הפנים החמה

עמותת אתגרים מאפשרת לילדים, לבני נוער ולבוגרים עם מגבלות
פיזיות, חושיות, נפשיות ועם צרכים ייחודיים, למצות את הפוטנציאל
האישי הגלום בהם, להרחיב את יכולותיהם בכל תחומי החיים,
לשלבם בקהילה וזאת באמצעות ספורט אתגרי בטבע.

תודה מעומק הלב!

דסנה פרי
מנכ"לית

דן חלוצ
יו"ר אתגרים

אוקטובר 2012

14/05/2020

לכבוד:
אבי סייג, מנכ"ל
אמקו ים בע"מ

הגדון: תרומתכם בימי קורונה למרכז הרפואי שיבא תל השומר

אבי היקר,
קיבלנו בתודה גדולה את תרומתכם הנדיבה למרכז הרפואי שיבא – מבנה משרדים ניד.
בימים המורכבים ביותר, הושטתם יד ונרתמתם לעזור.

מרכז הרפואי הגדול בישראל לקחנו על עצמנו להוביל ברמה הלאומית את ההתמודדות עם
משבר הקורונה.

כל תרומה מסייעת להציל חיים ואני חאה בתרומתכם זו שותפות חשובה ומשמעותית.

מעודדת ומרגשת הידיעה שיש המתרגמים את המצוקה בעולם הבריאות למעשים.

בהערכה רבה,
ורד גרינבוים, מנכ"ל
חוג ידידי שיבא

האסון הכבד שלנו

חברת אמקו ים אבלה על פטירתו של מנכ"ל החברה

אבי סייג ז"ל

ההלוויה תתקיים ביום ג' 27.04.21 , בשעה 16.00,

בית עלמין גדרות.

יושבים שבעה בבית המשפחה, רחוב היוגב 2, מושב משגב דב.

יורם הופמן וחברת סוכנויות ים מאוגדות א.מ.א בע"מ מנחמים את

משפחת סייג, דבורה, מתן ועומר על מות יקירם.

קבוצת נפטון רולן מנחמת את משפחת סייג על מות יקירם.

משרד פרימס, שילה, גבעון, מאיר, עו"ד, מנחם את

משפחת סייג וחברת אמקו ים על מות יקירם.

דבורה

אבי אושפז ביום שני, 4 בינואר 2021. הוא הספיק לקבל רק חיסון ראשון נגד קורונה. שלושה ימים קודם לכן הוא אומת כחיובי למחלה ונכנס לבידוד ביתי. הוא סבל משיעול נוראי, מפלח לב, יבש ורצוף, זועק לשמיים. כשהמצב החמיר הרופא הורה לאשפז אותו בבית החולים קפלן. ב-22.1.2021 העברנו אותו לבית החולים אסף הרופא כשהוא מונשם ומחובר למכונת אקמו (המחליפה את עבודת הלב והריאות). משם העברנו אותו לבית החולים שיבא. הרופאים המליצו על השתלת ריאות, אלא שאז לאסוננו הגדול הן קרסו.

פעם אחת במהלך האשפוז ראיתי שהשיעול פחת והאמנתי שהנה אביל'ה שלי חוזר לעצמו ובכיתי מהתרגשות. אבי אמר לי: "תפסיקי. לא צריך לבכות." הוא רצה שאהיה חזקה בשביל הילדים, וככל שנוכל נשמח ונצחק.

גם כשהיה בבית החולים במצב קשה, כששמע שיש בעיה בחימום המים בבית הוא כתב לי איך לטפל בדוד, אותו דבר קרה כשחיפשנו בלון גז והוא כתב איפה נמצא הבלון הרזרבי. הבנים שלנו התייתמו מאב, אבל יש לי תחושה שגם אני התייתמתי בשנית. אבי היה העוגן והלב שלנו.

אני מוצאת נחמה פורתא בכך שאיש לא ראה אותו בעת אשפוזו, למעט אחיו, יהודית, יוסי ומשה, ואני. שמרתי על כבודו, רציתי שיזכרו אותו כמו שהיה לפני כן. ניסיתי לעודד אותו, ליטפתי אותו, הבטחתי לו שיגיע לחתונה של מתן ושי. לא רציתי להאמין שהוא לא יגיע. הוא לא ויתר והיה בין היחידים בעולם שהיה מחובר לאקמו תשעים וחמישה ימים.

חייתי באותם ימים כמו נוסעת ברכבת הרים נוראית, מתישה, מחרידה. לפעמים הייתי אופטימית והאמנתי שהוא יחלים ולפעמים נזרקתי לתהומות הייאוש.

אדי, אחד הרופאים במחלקת טיפול נמרץ באסף הרופא, העניק לאבי מגע אנושי וחמלה. מלאך בלבן. יום לפני שאבי הועבר לשיבא הוא התקשר אליי, הסביר לי בכמה מילים על המעבר ואמר: "תהיי חזקה. את תצטרכי הרבה כוחות."

יום לפני שאבי נפטר נכנסתי לחדרו וראיתי על המסך את הערכים הנמוכים של לחץ הדם. קראתי לאחות והיא אמרה שיש קריסת מערכות ונשארו לו רק כמה שעות לחיות. היא הציעה לי להתקשר לבני המשפחה שירצו להיפרד ממנו. הייתי לבד בבית החולים ועולמי התמוטט עליי. התקשרתי לאחים של אבי והם הגיעו מיד. היינו שבורים. עדיין לא הבנתי איך אצליח להיפרד ממנו.

מתן היה האחרון שדיבר עם אבי, יום לפני שהרדימו אותו. רק לו הרשו להיכנס לחדרו כי כבר החלים מקורונה.

מתן

אמנם אין בכך נחמה, אבל באותה פגישה אחרונה לפני שהורדם הרגשתי שאבא מודע לגמריו למצבו. הוא היה רגוע, ידע שהריאות במצב לא טוב, אבל אני חושב שכדרכו היה אופטימי.

דבורה

כששאלו אותי אם היו לאבי מחלות רקע הייתי אומרת: "אני הייתי מחלת הרקע היחידה שלו." אני מכריחה את עצמי לצחוק בתוך העצב. למדתי ממנו איך ממשיכים הלאה. דמותו חוזרת אליי בחלומות בהקיץ, נדמה לי שאבי יושב בסלון וקורא עיתון, נדמה לי שהוא עובד בגינה, צועק על מישוהו בטלפון, מתעסק באינסטלציה, מתקן משהו. בדמיון שלי הוא עדיין אתי.

ההספד של מתן - בנם הבכור של אבי ודבורה

תודה לכל מי שהגיע ללוות את אבא בדרכו האחרונה.

אבא יקר,

כמות האהבה והחום העוטפים אותנו בתקופה האחרונה יכולות להעיד על מי היית ומה תישאר בעבור אנשים רבים, איש של נתינה, איש של ערכים ובעיקר איש של אנשים. איש ששם את טובת הכלל לפני טובתו האישית.

אין מילים שיוכלו לתאר את התחושות שלי, ואת מה שהיית ותישאר בשבילי.

אני מודה על הזכות שניתנה להיות הבן שלך ומברך כשאומרים לי שאנחנו דומים בהתנהגות ובאופי. על הדמיון החיצוני אני פחות מברך, אבל אלו הגנים.

כמו בכל חיך נלחמת כמו אריה עד שעתך האחרונה ולא ויתרת גם כשהרופאים כבר איבדו תקווה.

עומר ואני מבטיחים להיות חזקים בשביל אימא ולהישאר קרובים כמו שתמיד רצית.

מקווה שטוב לך במקום שאליו הלכת ושאתה מתייחד עם אהוביך ואהובינו שכבר לא איתנו, בשקט, ברגוע וללא דאגות.

נוח על משכבך בשלום, אבא יקר. ושמור עלינו מלמעלה.

ההספד של עומר - בנם הצעיר של אבי ודבורה

לפני מספר שנים דיברתי עם חבר על איך בסופו של דבר נמדדים חייו של אדם. מהר מאוד הבנו שאין הדבר מסתכם ברכוש או כסף, אלא בסביבה שהותיר אחריו, באנשים שהיה יקר להם מכול, בשינויים שעשה שיישארו גם אחרי לכתו.

אבא, רק על פי מספר האנשים הנפלאים שעטפו אותנו בחודשים האחרונים, שהיית כל כך יקר - אפשר להבין המון על חיך.

תודה על 23 שנים של שיעור אחד ארוך מהמורה הטוב ביותר שיכולתי לבקש, תודה שפעם אחר פעם הראית לי איך לסמן מטרה ולהגיע אליה, ומשם ישר לכוון למטרה הבאה, אפילו מבלי ששמת לב לכך.

למדתי ממך מהי מסירות אמן יתית, מהי התמדה, מהי ענווה ומה החשיבות של משפחה - שלכל אורך הדרך הייתה בראש מעייניך.

בארבע השנים האחרונות, בכל יום ראשון בבוקר, בדרכי חזרה לצבא, היה לי ולאבא זמן איכות מיוחד. לפעמים הסיע אותי לקיבוץ ברעם שבגליל העליון, ולפעמים ללהבים בדרום, בהתאם למקום ההתייצבות של היחידה שלי.

בין שיחות על עבודה ועסקים - הרגשתי שאבא מתווה לי את הדרך. בדרכו הייחודית הוא גורם לי לחשוב מה אני רוצה לעשות ואיך אגיע למטרה.

כתמיד, התכוונת לכל אופציה אפשרית, עכשיו אני מבין שגם בלי שהרגשתי, התכוונת גם לזו. דאגת לדבר איתי על החשיבות של משפחה, מה נכון לעשות בעבודה ובחיים.

אני בטוח שהמסקנות והזיכרונות מהשיחות האלו ילוו אותי בעתיד הקרוב והרחוק בכל החלטה שתעמוד בפניי.

אבא, נוח על משכבך בשלום, אנחנו נמשיך מכאן - מחוזקים ועטופים באנשים שהיית יקר להם מכול - כפי שאני בטוח שהיית רוצה.

ההספד של דבורה - "בלוז הלוויה"

מאת: ויסטן יו אוֹדֵן (Wystan Hugh Auden)

תרגום: יהונתן גפן

עצרו את כל השעונים, נתקו את הטלפון,

שתקו כלבים נובחים שלופי לשון,

השקיטו פסנתר ותופים, תנו לדממה כבוד,

הביאו את ארון הקבורה והרשו-נא לאבל לבוא.

קראו למטוסים לעוף מעל לראשינו,

ולצייר בשמיים שתי מילים: הוא איננו.

קשרו סרט אָבֶל על צווארי היונים בכיכרות,

ולשוטרי התנועה, לבשו כפפות שחורות.

הוא היה הצפון שלי, מזרח ומערב,

יום החול שלי, ימי החג, אביב וסתיו,

הוא היה השיר, הירח, וכל כוכב אשר ראיתי

חשבתי שנאהב לנצח, וטעיתי.

מי צריך עכשיו כוכבים. פָּבו אותם.

כסו את השמש, ואת הירח גם.

רוקנו את האוקיינוס, עָקְרו את היערות,

כי מעכשיו שום טוב כבר לא יכול לקרות.

בדרכו אך בלעדיו

דבורה

לפעמים אני מנסה להתעודד ולומר לעצמי: 'דבורה את גיבורה'. לאחר פטירתו של אבי השמיים נפלו עליי. יכולתי להישאר בבית ולבכות בלי סוף. אבל הקמתי את עצמי, נרשמתי ללימודים במכללת אחווה, ועמדתי מחייכת בחתונה של מתן ושי, חמישה חודשים לאחר לכתו. מתחת לחופה ראיתי שעניו של מתן מתמלאות דמעות. אימצתי אותו ואת שי אליי, ניגבתי את דמעותיי ואספתי את עצמי. ידעתי שכך אבי היה רוצה. אני מנסה לחייך ולהמשיך קדימה.

חתונתם של מתן ושי, משגב דב 14.9.2021

